

Dr Hugo Iltis

11-E-142

Rasa

ve vědě a v politice

1935

Nákladem Svazu národního osvobození
Tiskem „Pokroku“, Praha II., Revoluční třída 6

Předmluva

Demokracie zvítězí, bude-li bojovati. Musí stavěti moc proti násilí, ducha proti duševním zbraním nepřítelovým. Autoritativní politika vidí svou hlavní úlohu v tom, aby vnutila jediný názor všemu lidu a tak dosáhla »totalitu« panství. Hlavním prostředkem k tomuto cíli jest hřmotná propaganda, jež dusí každé tvůrčí myšlení. Této propagandě nejde o pravdu nebo lež, právo nebo neprávo, jí běží jen o to, aby podporovala politický cíl. »Právo jest to, co Německu prospívá«, tato brutální právní teorie, kterou hlásají přední zástupci Nového Německa, vede nutně ve svých důsledcích nejen k potlačení všech politických, národních a náboženských menšin, žijících v »totalním« státě, nýbrž i k duchovní autarkii a k oddělení národů proti sobě a na konec zcela určitě k válce. Rasismus tvoří základ pro tuto teorii právní. Učení, že jen vlastní rasa jest ušlechtilá, kdežto všechny ostatní jsou méněcenné, staví právní základnu každé brutální politice potlačovatelské a dobytelské. Rasismu se postaviti na odpor musí každý, kdož se zasazuje ve své vlasti a ve světě o demo-

Koupí od
Darem od
v za Kčs
Inv. č.:	36. 450
St.:

kratickou svobodu a mír. Karlovarský lékař dr. Zollschan, známý badatel o rasách, poznáváje význam objektivního vylíčení rasové otázky, volá akademie všech kulturních národů, aby vědecky zaujaly stanovisko k tomuto problému. Nalezl při tomto velkém podniku podporu pana presidenta republiky, který jest vždy tam, kde se má pomoci pravdě k vítězství. Lze doufat, že ostatní akademie světa budou následovati příkladu České akademie věd, která dokázala rovnocennost evropských ras v publikaci několika odborníků, a že tím odejmou půdu rasistické propagandě.

Tato knížka jest věnována boji proti rasismu, jehož ideologii jest ohrožen i český národ. Povstala z přednášky, kterou měl spisovatel jako host Dělnické akademie na počátku roku 1935 v městské knihovně pražské. Spisovatel děkuje panu redaktoru Vozkovi a prof. dru Ryšánkovi za laskavou spolupráci na českém rukopise. Projevují konečně naději, že knížečka pomůže imunisovati český národ proti rasismu. Národ J. A. Komenského a T. G. Masaryka má poslání klásti nejostřejší odpor této nebezpečné a zhoubné pavědě.

V Brně, v létě 1935.

Dr. Hugo Iltis.

I. Rasismus - věda a fantasie

Základem světového názoru německého nacionálního socialismu je *rasismus*. Ve jménu nauky o samospasitelné rase jsou lidé týráni a zbavováni práv, jsou lámány zákony lidskosti, a jsou vydávány i prováděny zákony brutality. Po celá desetiletí propagovala čilá pseudověda ideu rasismu v Německu a připravovala tak půdu náladě »národní revoluce«. — Pokusíme se zde postavit proti sobě souhrn poznatků objektivní vědy a důkazy pseudovědeckého rasismu.

Existence lidských ras tělesně odlišných je skutečností. Světlovlasý Skandinavec, mongolský Tunguz a černý sudánský negr jsou typy, jejichž tělesná rozdílnost je nápadná. Nauka o rasách, dílčí věda anthropologie neboli nauky o člověku, vytkla si za úkol popisovati jednotlivé lidské rasy a ohraničovati je mezi sebou. Tato přírodovědecká nauka o rasách je nového data. Linné a Blumenbach, Camper a Retzius, badatelé, kteří žili asi před 150—100 lety, jsou jejími zakladateli. Pracovní oblast rasové nauky, systematické anthropologie, jest nutno oddělití od oblasti národopisu neboli

ethnologie, právě tak jako oba pojmy: *rasa* a *národ* jest rozlišovati co do pojmu. Pojmem *rasa* označuje se skupina lidí vyznačujících se společným vlastnictvím souhrnu dědičných *tělesných* znaků; pojmem *národ* označuje se skupina lidí spojených *duševními*, sociálně nabytými vlastnostmi, společnou kulturou a řečí, dějinami a osudem. Třetího pojmu, *národnost* mohlo by se pak použití u národa neb národní skupiny jako *politického* subjektu, jakožto představitele státu nebo státní myšlenky.

Pojmy *národ* a *rasa* se kryjí pouze u primitivních lidských skupin, od pravěku izolovaných. U četných Pygmejců, Australců a Eskymáků platí tedy výraz: »co *národ*, to *rasa*«. Naproti tomu u všech velkých kulturních národů se projevuje neobyčejně silné *rasové smíšení*, právě tak jako může hrát *určitá rasa* úlohu v *různých* národech.

Tak na příklad se vyskytují mongolské rasové znaky nejen u Japonců a Číňanů, nýbrž i u Rusů a Turků. Středomořská *rasa* se jeví nejen u Španělů a Italů, nýbrž i u Řeků a Angličanů. — Je zajisté *nesprávné* popírati zcela rasovou otázku, anebo dokonce existenci různých lidských *ras*. Snad se jednou podaří seznati pomocí jakési »zkoušky o schopnosti k povolání« u různých *ras*, spojitost urči-

tých duševních vlastností s určitými tělesnými rasovými znaky, a na základě tohoto poznatku vysvětliti kulturní výkon národů částečně jejich rasovým složením. Dnes však jsme od toho *ještě velmi vzdáleni* a musíme proto přísně oddělovati *pojmem rasa (tělesně)* od *pojmu národ (kulturně)*.

Musíme stále mysliti na to, že zejména každý evropský *národ* je složen z mnoha *ras* a že se u všech evropských národů dá zjistit téměř každý z rasových typů hlavních evropských *ras*, ve větším nebo menším počtu.

Avšak přes toto zjištění zůstává *úkol vědy*, aby stanovila u lidských *ras* jednak velké rasové typy lidstva, jednak různé *rasy* podružné uvnitř velkých *ras*, aby je přesně popsala a navzájem je co nejpřísněji ohraničila. V následujícím nástinu se pokusíme naznačiti ve stručné formě výsledky, k nimž dospěla *nauka o rasách*, t. j. ono odvětví přírodovědy, které si vytklo za úkol popis a systematiku lidských *ras*.

Žijící lidstvo tvoří jediný druh — species: »homo sapiens« neboli »moudrý člověk«, jak ho nazval Linné s jistotou téměř ironisující. Uvnitř druhu »člověk« zaujímají lidské *rasy* asi totéž postavení, jako *rasy* domácích zvířat uvnitř určitého druhu. Jest jisto, že na příklad

uvnitř druhu: pes domácí (canis familiaris) vykazují rasy mezi sebou daleko větší rozdíly než rasy uvnitř species: homo sapiens — představme si chrta, pudla, buldoka atd. A přece patří všechny k *témuž druhu*, což se jeví především tím, že jsou *mezi sebou nezměněně plodné*. — Ohraničení lidských ras mezi sebou jest však následkem mnohem silnějšího smíšení ras daleko obtížnější, neboť u člověka není pěstitele, který by měl zájem o čistotu rasy — ba, jak později uvidíme, čistota rasy není u člověka nikterak ideálem. Systematika resp. rozdělování lidských ras, jest tedy podle stanoviska a rozdělovací zásady, o které se badatel opírá, různé. Podle některého rozdělení se rozeznávají pouze tři velké lidské rasy, podle jiného existuje přes sto rasových typů! — Známo jest — dnes již zastaralé — rozdělení Blumenbachovo, který rozeznává, podle barvy kůže, rasu bílou neboli kavkazskou, černou neboli ethiopskou, žlutou neboli mongolskou, hnědou neboli malajskou a rudou neboli indiánskou. — *Moderní věda rozděluje lidstvo na menší počet hlavních ras neboli rasových kruhů*, které se pak člení opět ve větší počet *podružných ras*. Ve své »Lidové nauce o rasách«^{*)} rozezná-

*) Iltis H.: »Volsktümliche Rassenkunde«, JENA, 1930.

vám, opíraje se o výsledky moderního badání, pět velkých tvarových kruhů neboli hlavních ras, a to tvarové kruhy: australoidní (Australci a j.), pygmeoidní (trpasličí rasy), nigritoidní (černoši a j.), mongoloidní (Mongolové a j.) a europoidní (Evropané a j.). V nejnovějším rozdělení, které uvádí E. von Eickstedt v své velké »Nauce o lidských rasách a jejich dějinách« (Encke, Stuttgart 1933), zůstávají tři velké hlavní rasy neboli formy tělesných skupin: europidní (bílá rasa), negridní (černá rasa) a mongolidní (žlutá rasa), od poslední však jest oddělena indiánská jako čtvrtá hlavní rasa, kdežto australidní je spojena s negridní, a jednotlivé skupiny pygmidního kruhu jsou rozděleny mezi tři velké rasy hlavní.

Podáme nejprve krátkou charakteristiku jednotlivých hlavních ras.

I. *Hlavní rasa australidní* má jisté společné vlastnosti s černou, jiné opět s bílou rasou. Barva kůže je tmavá, lebka dlouhá, vlasy však nikoli zvlněné, nýbrž kučeravé, tělo je proti černošskému silně chlupaté. Co však ospravedlňuje ponechání vlastní australidní hlavní rasy, jest stavba kostry. Zvláště charakteristická je lebka s unikajícím čelem, silně vyvinutými laloky obočnými a málo vyvinutou bradou — vše to jsou vlastnosti, které vykazují vyslovenou podobnost s vlastnostmi urči-

tých ras pračlověka z doby ledové (Aurignac), takže se lze domnívat, že Australané jsou nejprimitivnější žijící lidské rasy. Veškeré sem patřící formy (Tasmánci, Australané, černí obyvatelé Jižního moře či Melanesové a j.) buď již vymřeli nebo vymírají, anebo lépe řečeno, jsou hubeni mocnějšími — ne lepšími! — Europidy (bílé stíny!).

II. Totéž platí o zvláštním tvarovém kruhu trpasličích ras neboli Pygmejců. Všichni Pygmejci se vyznačují svou malou výškou (140—155 cm), svými ponejvíce dětskými tvary těla a kostry, jakož i tím, že bydlí téměř vždy v územích nehostinných, jako v pralesích, pouštích atd., do kterých byli zatlačeni silnějšími velkými rasami. Ostatně vykazují pak jednotlivé rasy, které se sem počítají, tak velké rozdíly, že jest pochopitelné, čítá-li na př. Eickstedt sem patřící jihoafrické Pygmejce k hlavní rase černé, Vedy a Ainy k bílé hlavní rase, a Křováky Jižní Afriky k hlavní rase žluté. Pygmejci nejsou tedy, podle Eickstedta, vlastní hlavní rasou, nýbrž primitivní a zatlačené trpasličí formy velkých ras. Naproti tomu spatřují jiní badatelé — na př. katoličtí anthropologové P. W. Schmidt, Sebesta, Koppers a j. — v Pygmejcích jednotné a obzvláště původní odvětví lidstva.

Badatelé, kteří žili mezi Pygmejci, vypravují o jejich dětské dobrotě srdce a o jejich primitivním, ale vroucím životě rodinném. Pygmejci byli nazváni ošklivou rasou. Ale nehledě k tomu, že krása a ošklivost jsou relativní pojmy, závislé na vkusu, nelze pohlížeti na určité Pygmejce, jako jsou jihoasijské Senojci, ani podle evropského vkusu jako na ošklivce. Začasté je ošklivost primitivních kmenů — Australců, Akkaovců atd. — pouze následek bědných životních podmínek, ve kterých žijí. Také proletáři našich zemí nejsou krásní, trpí-li podvýživou, tuberkulosou a jestliže vyrostli ve špině — než s rasou to nemá co dělat!

Pygmejci jsou, právě tak jako formy patřící k australidnímu hlavnímu kmenu, odsouzeni k vyhynutí — jejich vyhubení je pouze otázkou času. Velký bílý »bratr« je vyřídil; skrovné zbytky nemají již valného významu pro dějiny naší planety — nejvýše snad ještě pro její musea.

III. Naproti tomu tvoří třetí velká hlavní rasa černá, nigritská či negridní (Eickstedt) s daleko přes 100 miliony jedinců podstatnou část obyvatelstva země. Jejich domovinou je africká oblast. Afričtí a z nich pocházející američtí černoší vykazují celkem jednotný typ. Mají ponejvíce vysokou, štíhlou stavbu těla

(165—180 cm), dlouhé a úzké údy, poněkud úzké dlouhé lebky, odulé pysky, partie kolem úst poněkud vyvstává, nos je široký, vlasy vlnité a kůže tmavá, hnědočerná, málo chlupatá.—Také černocho nazývají často ošklivou rasou, ale neprávem; jejich tělo může se rovnati evropskému co do pravidelnosti stavby. (Obr.1.) Krásné černošské tanečnici Josefině Bakerové jásalí vstříc po celé desetiletí arijsťi i nearijsťi jinoši i starci. — Některé různosti v černém obyvatelstvu severní a střední Afriky (»Hamiti«, Somálci, nilšťi černoši atd.) lze odvoditi z rasového smíšení s evropskými, resp. maloasijskými živly, kdežto v jižní Africe měnil se typ křížením s Hotentoty a Křováky. Dnešní Habešané představují takový negridně-europidní kříženecký typ. Každý musí uznati, že mužně krásné postavy statečných habešských válečníků poskytují nejlepší důkaz o tom, že křížení, a to i mezi dvěma různými hlavními kmeny, nemusí nikterak míti špatný výsledek, a že rasová nauka o hrozném vlivu rasového křížení je pouhou bajkou. — Afričťi černoši vykazují nejruznější kulturní stupně, od nejprimitivnějších stupňů sběratelů a lovců až k mocným černošským státům se zemědělským obyvatelstvem a válečnickou vyšší třídou. Nejnovější badání Frobeniovo ukázalo, že se

ve vnitru Afriky vyvinuly vysoké černošské kultury, které se ovšem po vniknutí bělochů zhroutily. — Černoši Spojených států amerických ukazují, že dovedou spolupracovati uvnitř bělošské kultury. Mnozí z nich dosáhli akademických hodností — jsou černošťi profesori, lékaři — černošťi hudebníci a sportovci dosahují cen a tvoří rekordy. Na každý způsob jest výkon mulatů, negridně-europidních míšenců živým důkazem proti naukám o škodlivosti rasového křížení, a osobnosti jako černošský vůdce Booker Washington (Obr. 2.) musí přesvědčiti o opaku všechny ty, kdož se snaží upírati černé rase vyšší inteligenci.

Přes to však, anebo právě proto, se v Americe černá rasa sociálně snižuje a politicky se proti ní bojuje. Zde se po prvé setkáváme s rasismem, s bojem proti lidské skupině pro její rasu, se vši jeho nespravedlností a brutálností — lynčování atd. Právě příčiny »rasové nenávisti« Američanů osvětluje následující skutečnost. Kdežto v době dobytí Ameriky Yankeemi byli »špinaví« a »sprostí« Indiáni nenáviděni a opovrhováni, propůjčilo pozdější básnictví a nazírání jakousi aureolu »statečným« a »velkomyslným« Indiánům. Ba i dnes pokládají právě, stoprocentní americká rodina, Američané t. zv. »May flower«,

přímo za čest, když se v jejich rodomenu někde objeví kapka indiánské krve, kdežto míšení s černošskou krví činí každou rodinu společensky a politicky nemožnou. Vysvětlení je na snadě. Indiánská rasa byla špatná a opovrhovaná, pokud Indiáni byli nebezpečnými protivníky, dokud se jim musila násilím brát půda a pálení jejich chyše. *Dnes jsou severoameričtí Indiáni na vymření, jejich rasa není již nebezpečná — a proto je dobrá.* Naproti tomu černoši, kteří se silně rozmnožují a při své nenáročnosti i obratnosti jsou nebezpečnými konkurenty, jsou přirozeně rasou »špatnou«. — Ovšem že ve věci může nastat obrát. Je tu také otázka žluté rasy. Zlутým, šikmookým »pořouchlým« Japoncům je v Americe a Australii přistěhování zakázáno, přes to že Číňané a Japonci — více než Němci — jsou »národem bez prostoru« a nemají již dosti místa ve své vlasti. Ale když se v Berlíně v březnu 1933 obrátil »hněv lidu« proti všemu cizorasovému a tudíž také proti tam žijícím Japoncům — hle! — stačila stížnost japonského velvyslancetví a Japoncům byla úředně potvrzena jejich »dobrá rasa« a každé obtěžování jich úředně zakázáno. Proč? *Protože Japonsko je největší vojenskou mocí východu, ba snad příští spojencem Německa,*

a příliš silné. Proto je japonská rasa dobrá. Tato malá úvaha, vsunutá do našeho vědeckého pojednání, ukazuje zřejmě smysl hodnocení rasy, demaskuje rasismus, o jehož bytí a smyslu pojednáme později.

IV. *Čtvrtá velká hlavní rasa, žlutá neboli mongolidní,* jest, při svých 600 miliolech, vedle bílé rasy největší, nejpočetnější a nejmocnější rasovou skupinou země. Ze své domoviny, asijské oblasti, rozšířila se i do Ameriky, kde míšením s europidními živly (Severní Amerika) a s australidní krví (Jižní Amerika) vznikly různé rasové formy Indiánů. Příbuzní s ní jsou též Eskymáci arktických území, kteří vznikli míšením mongolidních s prastarými formami, snad z doby ledové (lovci sobů nebo Cromagnonů). — Typičtí Mongolové obývají severo- a jihovýchodní Asii; i oni vykazují zřetelně charakteristický typ. Světlá barva kůže se žlutavým základním odstínem, silná kůže s nepatrným vzrůstem vousů, lebka ponejvíce kulatá nebo nejvýše prostředně dlouhá, plochý obličej se silnými lícními kostmi, malý plochý nos, oči, jež zvláštním vytvořením horní oční klapky se zdají býti šikmými a šterbinovitými, černé, pevné vlasy — to jsou nejdůležitější znaky mongolské hlavní rasy (Obr. 3.), kterou jest rozčleniti podle

Eickstedta, na západní Sibiridy, severní Tungidy, východní Sinidy a jižní Staromongolidy neboli Malajce. Uvnitř mongolidní hlavní rasy nalézáme zastoupeny veškeré kulturní stupně od nejprimitivnější severní kultury lovecké a rybářské (Giljáci, Čukčové atd.) až k prastaré vysoké kultuře Číňanů a mocné vojenské kultuře moderního Japonska. Ani nejprimitivnější Mongoly nelze označiti jako méněcenné. Kdo spatřil obraz eskymácké matky, která nese své dítě, zářic štěstím, uvidí i v ní Madonu. A obrazy vedoucích čínských nebo japonských osobností ukazují každému klidnému pozorovateli, že přes všechnu rasovou různost jest jediný lidský duch mostem. (Obr. 4.)

V. Kdežto čtyři hlavní rasy, o kterých bylo dosud jednáno, lze v jejich typech snadno charakterisovati, jest jednotná charakteristika největší *hlavní rasy europidní* právě tak obtížná jako jasné odlišování jednotlivých ras podružných, k ní patřících. Svým počtem i mocí má tato rasová skupina převahu nad všemi jinými. Z 1000 milionů, které čítá, jest ovšem téměř 400 milionů Indů, tedy opovrhovaných barevných lidí.

Ačkoliv se v žádném jiném oddílu světa neprovádí šetření a měření v tak rozsáhlém měřítku jako právě zde, jest ro-

zeznávání rasových typů v Evropě veskrze zkrřížené, ještě daleko obtížnější než v kterémkoli jiném dílu světa. Velká většina Evropanů jest výslednicí různotvárného rasového míšení a vykazují, vedle četných znaků rasy jedné, též znaky druhých ras, takže jejich přidělení k jednomu nebo druhému rasovému typu jest těžké a většinou nemožné bez násilného určování. Dále se nesmí zapomenouti, že tak zvané evropské rasy, na jejichž rozeznávání a hodnocení spočívá novoněmecký rasismus, jsou mezi sebou blíže příbuzné; jsou pouze podružnými rasami jedné bílé, europidní rasy hlavní.

Podle starší *nauky o třech rasách*, založené Ripleyem a j., rozeznává se v Evropě světlovlasý, štíhlý, vysokorostlý, dlouholebý typ na severu — *nordický neboli germánský typ*, dále hnědovlasý, prostředně velký, sražený typ s kulatou lebkou ve střední Evropě, tak zvaná *rasa alpská*, a dále tmavovlasý, malý, úhlednější, dlouholebý typ jižní, t. zv. *středomorský neboli mediteranní*. Později bylo možno zjistiti, že právě v Alpách vedle alpské rasy existuje ještě druhá, také kulatolebá, avšak vysokorostlá silná rasa s velkým ohnutým nosem a příkrře spadající zadní částí hlavy, která odtud sahá přes krasová území do jihovýchod-

ní Evropy, označená jako *dinarská rasa*.

Dále bylo lze zjistiti typ rozšířený zejména na východě Evropy, s krátkou hlavou, prostředního vzrůstu, ale popelavě plavý a s očima světlýma, a tento typ byl nazván *ostickým (východobaltickým) rasovým typem*.

Kromě těchto pěti ras stanovili však různí anthropologové velký počet dalších evropských rasových typů. Tak francouzský badatel *Deniker*, jeden ze zakladatelů moderní nauky o rasách, rozdělil středozemskou rasu na větev jižní, *ibero-insulární*, a západní, *atlanto-mediteranní*, z nichž první se odlišuje menší postavou a užší lebkou od druhé, prostředně velké, s prostřední hlavou, která, podle *Denikera*, je v souvislosti s rasou cromagnonskou z ledové doby. Vynikající polský anthropolog *Czekanowski* rozuzluje evropský rasový chaos odvozením ze čtyř hlavních ras, totiž nordické, mediteranní, *laponoidní* a armenoidní: z těchto čtyř hlavních ras pak odvozuje dalších šest ras smíšených. Laponoidní rasový typ na severu Evropy dal prý vznik smíšením s armenoidním typem smíšené rase alpské. Taktéž *Czekanowski* vidí v dinarské rase smíšenou formu mezi nordickou a armenoidní. Dále spatřuje v popelavě světlovlasé ostické (východobaltské) rase pouze nordicko-

laponoidní smíšenou formu, kterou označuje jako rasu »*subnordickou*«. O hypotéze *Czekanowského*, zdůrazňující již názvem úzkou spojitost v Polsku a Rusku často se vyskytujícího ostického rasového typu s rasou severní, jest však spor.

Za posledních let byl učiněn pokus vyloučiti další europidní rasové typy. Tak byl *Paudlerem* a jinými zjištěn typ podobný nordické rase, vysokorostlý a plavý, nikoli však štíhlý, nýbrž široký a »těžký«, s širokým obličejem (»pětíúhlým«), který byl nazván *typem dalickým*, a který snad představuje přechodný typ mezi nordickou a ostickou rasou. Tento typ jest prý častým v jistých krajinách Švédska (Dalarne) nebo také v západním Německu (Vestfálsku, odtud také zván »fálský« typ). I tento typ se snaží někteří badatelé odvoditi z nejvyšší rasy ledové doby, rasy cromagnonské, a nazvali ho typem cromagnonským, ačkoli je mnohem pravděpodobnější, že lovec sobů z ledové doby je ve spřízněné spojitosti s lovcem sobů dneška, *Eskymákem* — tím spíše, že je tu nejen velká podobnost tělesná, nýbrž i dalekosáhlé spojitosti kulturní (*eskymácké umění*). Nový »dalický rasový typ« se vynořil, když se zjistilo, že vynikající představitel německého národa (*Bismarck, Hindenburg a j.*) nespádají pod typ nordický. Byla

pak tato dalická rasa označena též jako »rasa Hindenburgova«. (Obr. 13.) Není pochyby, že takovým způsobem bude lze zjistiti v evropském obyvatelstvu ještě mnoho charakteristických typů. Tak založil na př. K. F. Wollf ve své právě tak originální jako fantastické »nauce o rasách« nový rasový typ »arioprimitivní«. Při stanovení tohoto typu vycházel z vousatých obličejů Tolstého a Charlesa Darwina, s jejich hustým obočím, hluboko ležícíma očima a širokými nosy, připomínajícími rasový typ Ainů. Není však pochyby, že můžeme stanoviti právě tak jako typ Hindenburgův a Tolstého též typ Mussoliniův, Leniňův, Clemenceauův atd. Zda jest však správné učiniti hned z takových typů, u nichž ostatně hraje úlohu na př. i úprava vousů atd., nové rasové typy, jest více než pochybné. Snad se ale tímto způsobem vyvine věda o evropských typech obličejů a charakterů, z níž bude pak nauka o rasách moci něco získati.—Ostatně bude pak zjištěno důkladným zkoumáním rasové tvárnosti evropského obyvatelstva ještě mnoho často se opakujících typů. Mnoho z nich vzniklo asi tím, že po častém rasovém křížení jevíly určité kombinace znaků, resp. dědičných vloh, jistou vzájemnou přitažlivost. Nalezne-li zárodkové plasma, uvedené v po-

hyb křížením, svou rovnováhu, vznikají nové konstantní sdružené skupiny, nové rasové typy. Tak vznikaly rasy dříve, tak mohou i dnes vznikat, obzvláště když nové formy rovnováhy jeví větší přizpůsobení k přirozenému a sociálnímu prostředí než staré rasy kmenové.

Nejmodernější rozčlenění europidní hlavní rasy podává Eickstedt ve své velké »Nauce o rasách lidstva a jejich dějinách« (Enke, Štuttgart, 1933). Dělí je na devět podružných ras a tři zvláštní formy. Rozeznává: a) dvě plavé (depigmentované) severní rasy, dlouholebou, plavou *nordickou* (1) a kulatolebou, popelavě plavou *ostickou* (2); b) čtyři rasy s krátkou hlavou, t. zv. krátkohlavého pásu, a to uvedenou již *alpínskou* (3), *dinaridní* (4), pak *armenidní* (5) rasu, která jest zvláštní předoasijskou formou dinaridní, odlišující se od ní zejména menší, stěsnanější postavou, a konečně novou Eickstedtem stanovenou rasu *turanidní* (6), která jest domovem taktéž v Přední Asii a ve stepích střední Asie, kterou však podle mého názoru jest pokládati za europidně-mongolidní formu smíšenou; c) konečně dvě dlouholebé, tmavovlasé, světlokožní jihoeuropidní, a to *mediteranni* = středozezemskou (7) a s ní blízkou příbuznou *orientalidní* (8) jakož i rasu s tmavou kůží, vzniklou asi

z míšení orientálních a vedických živlů, to jest rasu *indii* (9).

Jako »zvláštní formy« čítá Eickstedt jihoidické Vedy, severojaponské Ainuy a Polynesijce, sídlící na příklad na Havaji a jiných ostrovech Jižního moře, k europidnímu tvarovému kruhu. Jest tu však zdůrazniti, že tyto spojitosti, ačkoliv snad možné, pokud jde o stavbu těla, jsou hypotetické a že snad jsou pouhými t. zv. zjevy konvergenčními.

Podáme tu krátkou charakteristiku rozšíření a tělesných vlastností nejdůležitějších evropských rasových typů.

1. *Nordická rasa* má uzavřené území svého rozšíření v přímořských zemích Severního a Baltického moře, obzvláště ve Skandinavii; ale i v Anglii a Německu tvoří velkou část obyvatelstva. Taktéž k ní náleží velké procento obyvatelstva v Severní Americe, Australii a jiných anglosaských koloniích. Jest vysokého vzrůstu (průměrně 173 cm), s dlouhými údy, lebka je dlouhá a úzká, zadní část hlavy silně klenutá, obličej je dlouhý a úzký, nos vysoký a vyčnívající, vlasy jsou plavé, oči světlešedé nebo modré, kůže světlá a tenká, působením slunce červenající. Jakousi podobnost s nordickým rasovým typem má tak zvaný asthenický konstituční typ (dlouhý, úzký, vytažený). — Není pochyby, že tato

nordická rasa dala lidstvu mnoho velkých mužů a krásných žen. Na obrázcích, kterými H. Günther zdobí své knihy, zvyšuje se ovšem dojem převahy nordické rasy ještě velmi blahovolným výběrem fotografií. (Obr. 5.)

2. *Rasa mediteran* má své hlavní sídlo v přímořských zemích Středozemního moře, ve Španělsku, Portugalsku, jižní Itálii a na východním pobřeží poloostrova Balkánského. Avšak, zejména při smíšení s rasou orientální, blízce s ní příbuznou, obývá též velké části severní Afriky a Přední Asie. Jest, jako rasa nordická, dlouhá a úzkolebá, čelo je trochu strmější a zaokrouhlenější, nos rovný a krátký. Jest menší (161 cm), kostra je úhlednější, vlasy jsou tmavé a též i oči, kůže nahnědlá a působením slunce snadno se stává tmavou. Příbuznost s nordickou rasou, od které ji dělí hojnost pigmentu a malá postava — snad vlivem křížení s vymřelou trpasličí rasou (grimaldickou?), se připouští, ale též i příbuznost s orientálskou rasou Přední Asie. Snad kultura, resp. domestikace a sever svým nedostatkem světla a svou zimou daly vzniknouti z původně jednotné eurasijské dlouholebé rasy, severní, částečně albinotické rase zvané »xanthochroové«, kdežto tmavé, »melanochroové« rasy na jihu, této změně podrobeny nebyly.

Podobnou hypothesu stanoví též Eugen Fischer.

3. Třetí evropská rasa, *alpínská*, má své hlavní sídelní území ve střední Evropě, a to v jihozápadní a střední Francii, v alpských zemích, v jižním a středním Německu, v zemích sudetských, v Polsku, Uhrách atd. Důležitou úlohu má alpínská rasa v československém národě (viz obr. 6 a obr. 7), ovšem daleko řídkěji čistá než smíšená s prvky ostickými, nordickými a dinarskými (obr. 11). Lebka je krátká, s kulatou zadní částí hlavy, obličej kulatý, nos široký a drsný, vlasy a oči hnědé, postava krátká a sražená. Nauka o spojitosti alpínského rasového typu s mongolidní rasou, kterou mnoho autorů pokládá za jistou — Günther ji nazývá pro tento domnělý původ rasou »ostickou« — je hypothesou a nelze ji dokázat ani anthropologicky — chybí tu na př. mongolská skvrna a mongolská rýha — ani historicky. Taková spojitost musila by každým způsobem sahati až do doby kamenné; možnost zaplavení mongolskou krví v onom pravěku byla tu dána. V historických dobách zaplavily přece dosti často mongolské hromadné národy z asijské oblasti: Hunové a Tataři, Avari, Maďari. Avšak o nějakém »vstřebání« vnitroasijské krve, o kterém stále píší rasisté, nemůže na žádný způsob býti ani

řeči. Vraždy a pálení označují právě tak stopy mongolských jako vikingo-nordických dobyvatelů. Taktéž i názor Czeka-nowského, který vidí v alpínské rase výsledek míšení severo-východoevropské, laponoidní rasy s armenoidní, je hypothesou!

4. *Rasa dinarská*, smíšená s alpínskou, obývá země alpské, ale v širokých masách západní pobřeží poloostrova Balkánského: Chorvatsko, Bosnu, Srbsko a Albanii. Tyrolští sedláci na Defreggerových obrazech ukazují její typ, dále i válečníci Černohorci a Arnauti. Jejich lebka jeví charakteristický tvar: je vysloveně krátká, ale vysoká a má zadní část hlavy zploštělou. Nos je obzvláště velký a silně ohnutý, postava velká (168—172 cm). Je dosti silně pigmentována, vlasy a oči jsou tmavé, i kůže je často nahnědlá, vlasů je mnoho. (Obr. 9.)

5. *Ostická rasa* (podle Günthera východobaltská) obývá ve větším procentu východní Německo, Polsko a okrajové státy, země sudetské a velká území v Rusku. Má ještě společné rysy s rasou alpínskou, je jako tato zavalitá, široce stavěná, lebka je kulatá, třebaže méně než u alpínských rasy, obličej je poněkud vyšší, vykazuje často široké čelo se zřetelnými hrbolky, silnou dolní čelist s bradou málo vyčnívající, poněkud vystupující lícní

kosti a plochý kořen nosní se širokým někdy trochu vyhrnutým nosem. Vlasy jsou žlutě nebo popelavě plavé, oči světlemodré nebo šedé, někdy trochu šikmé. Obličej východobaltské rasy je obličej »slovanský«, je to tvář českých a ruských sedláků, německých proletářů, jak je kreslí Käthe Kollwitzová — ale je to též obličej mnoha ruských a polských židů. Stavba obličejce, silné lící kosti, oči často šikmé, ukazují jistý sklon k typu mongolskému, plavý vlas a světlé oči k typu nordickému. (Obr. 8.) Běží-li zde o zpevněné křížení obou typů či zda lze spatřovati v ostickém člověku »plavé Mongolidy«, vzniklé mutací, jest těžko rozhodnouti. Jsou přechody od této ostické rasy jak k rase nordické, se kterou ji spojuje plavost, tak i k alpské a »turanidní«, kterým se opět podobá stavbou těla, resp. obličejce. Hlavy, jako na př. hlava Gorkého, ukazují rozhodně blízký vztah k ostické rase, kdežto v lebce a obličejce Leninově se silněji projevuje ráz turanidně-mongolidní.

V desíti zajímavých pojednáních, která vycházela pod názvem »Rasy střední Evropy — výsledky anthropologického badání«, redakcí profesora Karlovy university, dra J. Matiegky v »Prager Presse« v době od listopadu 1934 do ledna 1935, referovali vynikající anthropologo-

vé různých národů o rasovém rozčlenění obyvatelstva v jednotlivých evropských zemích. V prvním z desíti článků podává profesor dr. K. Matiegka podrobnější zprávy o rasových poměrech v Československu. Kdo se chce však přesněji poučiti o anthropologii Československa, nalezne bližší údaje a sdělení o výsledcích nejnovějších badání ve »*Fysické anthropologii obyvatelstva v Československu*« profesora Matiegky, která vyšla v rámci »Československé vlastivědy« (Svazek II., Člověk) roku 1934. Základ tvoří prvky alpské (35—50%), po dvaceti procentech asi je zastoupena dinárská a ostická rasa (východobaltská), kdežto čistá nordická rasa vystupuje jen asi u 5% a středomořská sotva u 1% obyvatelstva. Matiegka ukazuje však na určité místní rozdíly: tak nordických rasových prvků přibývá směrem na severovýchod a ubývá jich směrem k jihovýchodu. Mezi německým obyvatelstvem pohraničních území jest světlovlasost poněkud častější, jak ukázala zkoumání o školních dětech v roce 1880, ale také zde má alpský, dinárský a východní typ mnohem větší úlohu než nordický. Typ východobaltský jest čteněji zastoupen na severovýchodě. Typ dinárský zdá se místy čteněji naku- pen ve středních Čechách a mezi Hanáky na Moravě. Matiegka poukazuje na to, že

také anthropologické zkoumání židovského obyvatelstva v Československu vykazuje podobně pestré složení rasové a mezi nimi mají důležitou úlohu typy alpský, východobaltický, nordický, dinarský, středomořský a vedle toho též orientální typy. Ostatně ukázalo se při zkoumání školních dětí v roce 1880, že také mezi židovskými školními dětmi v severních krajových územích jest větší procento plavovlasých.

Matiegka zdůrazňuje ve svém pojednání, že také v kulturním životě českého národa účastnily se různé rasové typy podle své početnosti. Podle výsledků anthropologických badání o kostře a podle popisů a současných portretů stanoví ve svém pojednání (l. c.), že na př. *Karel IV.* byl prostřední velikosti, ba spíše malý, s kulatou lebkou (index 84.76) a s velikým, ale vysokým obličejem, s širokým nosem a hnědými vlasy a vousy. Patřil asi smíšenému typu alpisko-dinarskému. — Čistě alpiského typu byl asi *Jiří z Poděbrad*, který měřil 163 až 166 cm výšky, byl zavalitý, kulaté hlavy (index 89.77) s širokým, ale dosti vysokým obličejem, tmavými vlasy a tmavýma očima. — Také *Jan Žižka* byl muž spíše malý, ale statný, zavalitý, s mírně kulatou lebkou (80.1) a s tmavohnědými vlasy. — *Komenský*, jak lze zjistiti podle

zkoumání jeho kostry, pohřbené ve valonské kapli v Naardenu (Holandsko), byl rovněž menší postavy (164.6 až 166 cm). Jeho lebka byla určitě kulatá (index 89.71). — Vidíme tedy, že čtyři nejznamenitější mužové z dějin českého národa, jejichž působení daleko přesáhlo hranice vlastního národa, rozšířilo se na Evropu, náleželi alpiskému, případně s alpiskem smíšenému typu. — Dále ukazuje Matiegka v té věci na zkoumání velkého množství portretů zemřelých členů České akademie, které při vši opatrnosti přece dovoluje závěr, že nejen různé rasy mezi nimi byly zastoupeny, nýbrž že většina jich jako většina obyvatelstva vykazuje smíšené typy. Ze znamenitých Čechů radí Matiegka na př. *A. Dvořáka* a *botanika Čelakovského* k typu alpiskému, *badatele a cestovatele Friče* a *skladatele Bendla* radí k dinarskému typu atd. Celkem vykazovalo 11 akademiků, pokud to lze posouditi podle podobizen, subnordický typ, 54 alpinský, 12 baltický a 24 dinarský. 82 akademiků ukazovalo rysy více rasových typů, bylo by je označiti jako smíšené typy. »Jest zajisté význačné, že alpiská rasa, která tvoří hlavní součást československého obyvatelstva, vydala také nejvíce osob duševně vynikajících« — těmito slovy shrnuje výsledek této studie Matiegka (l. c. p. 253).

Tak mluví zástupce exaktní přírodovědy podle svých pečlivých pozorování. Obhájci novoněmeckého rasismu proti tomu rozhláší alpinskou rasu stejně jako židovskou za rasu méněcennou.

Tolik Matiegka. Bylo by ještě dodat, že se v československém národě vytvořily rozdílné menší typy výrazně rozlišené nejen zděděnými rasovými vlastnostmi, nýbrž také kulturními zvláštnostmi a zvláštnostmi prostředí (Horáci, Hanáci, Slováci, Huzuly [Suk »Anthropologie Podkarpatské Rusi atd.« 1932]. Takové župní typy znamenají takřka pokusy o vytvoření nových ras. Uzavření zeměpisné nebo sociální izolace může vésti někdy k ustálení a tím k povstání nové rasy. Také to, co označujeme často jako židovský typ, představuje snad sociální župní typ, vytvořený izolací Židů.

Bylo by si přát, aby pojednání, uveřejněná v »Prager Presse«, vyšla v samostatné knižní publikaci. Z tohoto díla seznala by se nejlépe komplikovanost rasového míšení a rasová pestrost všech evropských národů, jakož i nemožnost a nesmyslnost snah klásti jednotlivé rasové živly před druhé, nebo je chtít dokonce vypěstiti čisté. Také vyplývá z těchto pojednání, která podávají nejmodernější stav anthropologického bádání, že o rozdělení jednotlivých raso-

vých typů uvnitř jednotlivých národů existují sice odhady, ale nikoli vědecky přesné údaje — již proto ne, že převážně velký počet různých smíšených typů zneumožňuje jakékoli přesné číselné údaje.

Tím spíše jest se diviti přesnosti, se kterou známý německý rasista Günther ve své »nauce o rasách německého národa« (15. vydání, 1930) se zdá býti orientován o rasovém složení německého národa. Tvrdí; že v Německu »může« nordická rasa činiti 50 proc. krve, alpinská (t. j. ostická podle Günthera) 20 procent, dinarská 15 proc., ostická (t. j. východobaltská podle Günthera) 8 procent, dalská a středozemská po 2 procentech. Naproti tomu se jeví z přesných šetření rasové nauky v různých krajinách Německa, která byla podniknuta v rámci velkorysé »Německé rasové nauky« (vydavatel — rasistům blízký — profesor dr. Evžen Fischer), obraz úplně jiný. Na příklad vyplývá z těchto přesných šetření, že dlouhé lebky v jižním a středním Německu téměř úplně chybějí. Tak na př. v Miesbachu, prastaré bavorské obci, se naměřily pouze 0.4 proc. dlouholebých, naproti tomu 91.4 proc. krátkolebých a 8.2 proc. středních hlav. A dokonce i v severním Frísku, »nejnordičtější« území Německa, bylo zjištěno pouze 4.9 proc. dlouholebých, naproti tomu 61.6

proc. krátkolebých a 33.5 proc. středních hlav. Pokud se týče barvy vlasů, bylo nalezeno v bavorském Miesbachu 71.2 proc. černohnědých a 28.8 proc. plavých, v severním Frísku 49.2 černohnědých a 51.8 proc. plavých. Konečně barva očí byla shledána: v severním Frísku 3.9 proc. hnědá, 79.5 proc. modrá a 16.6 proc. barvy smíšené; v Miesbachu 30.6 proc. hnědá, 37 proc. modrá a 32.4 proc. smíšená. Pohlíží-li se tedy na dlouholebost jako na zásadní znak nordické rasy — a za takový se považuje — dojde se k závěru, že tato rasa v německém národě tvoří pouze malou složku. Ještě zřetelnějším se to stane, pomyslíme-li, že opravdu nordickými jsou pouze jedinci spojující v sobě všechny tři rasové znaky: dlouholebost, plavovlasost a modrookost, kterážto kombinace ovšem je tím vzácnější.

V předcházejícím jsme podali přehled materiálu o skutečnostech, který pracně snesla moderní přírodověda o velkých hlavních rasách lidského pokolení a o podružných rasách europidního hlavního kmene. Jakékoli politické konsekvence o hodnotě nebo nehodnotě různých ras nemohou, při objektivním nazírání, býti vyvozovány ani z tohoto přírodovědeckého ani z kulturně-historického materiálu. Ale v naší rozčilené době, v této době boje a vzestupu nových tříd a ras,

dotýkají se rasové otázky životní potřeby a zájmu lidí a tím se stává, že vzniká »věda«, která se snaží zajistiti přednost vlastní rase.

Objektivní, nestranná věda stává se vzácnou a těžkou, dotkne-li se »majetkových poměrů«. Že však věda, která místo strážlivým a nepředpojatým poznáním se dává věsti náklonností neb odporem bez sebekritiky, může nakonec vésti ke klamným a nebezpečným ideologiím, pro to jest smutným příkladem vývoj, který vedl od objektivního rasového badání k fanatickému, slepému rasismu.

V polovině minulého století francouzský hrabě J. A. Gobineau (1816—1882), který jako vyslanec v Persii, v Rio de Janeiro a ve Švédsku poznal cizí národy a rasy, ve svém fantasticky duchaplném díle »Essay o nerovnosti lidských ras« pokusil se první dokázati, že za všecken pokrok, veškerou pravou kulturu jest děkovati jedině »arijské« rase, která jako pán a vítěz dala světu zákony. Opustil tak půdu objektivního podání ras, prostého nenávisti a přízně, a zavedl osudnou metodu hodnocení ras. Ovšem Gobineau, Francouz od severu, vidí nejčistší Arijece v severní Francii, své domovině, která zároveň byla domovinou loupeživých Normanů. Myšlenky Gobineauovy vynořují se v jiné formě ve filosofii ně-

meckého Poláka *Fridricha Nietzsche*, který hlásal tak často špatně pochopený ideál »plavé bestie«, onu »nordickou legendu«, která pseudovědě pozdější doby slouží za základ jejich fantasii.

Velikášské šílenství vilémovské epochy v Německu, která chtěla spasiti svět válečnými loďmi a strojními puškami, našlo hlasatele a proroka v H. St. Chamberlainovi, německy píšícím Angličanu. Ve svém tlustém dile, kde se hemží citáty a nedokázaná tvrzení, nazvaném »Základy XIX. století«, učil, že veškerou kulturu vděčíme germánské rase. Nejušlechtilejší výkvět germánské rasy vidí však v námořních pirátech Vikingách, oněch plavých loupežnících, kteří sužovali celou Evropu od 8. do 11. století vražděním a pálením. Aby dokázal, že za veškerý pokrok jest vděčiti »Arijcům«, jmenoval — bez poplatků — všechny velké průkopníky kultury, Platona, Krista, Danteho, Michelangela atd. Germány. Jakou cenu má takové tvrzení, ukazuje důkladnější do-
datečné zkoumání. Na př. Sergi a Frasetto zjistili vědecky bezvadným šetřením, že Dante, podle údajů svých vrstevníků, podle portretů z oné doby, především však též podle kostry jimi zkoumané, náležel k rase mediteranni, která i dnes ještě obývá Itálii. Avšak Chamberlain nepropůjčoval »arijský diplom«

pouze jednotlivým velikánům, nýbrž i celým národům, jako Francouzům, Italům, Rusům atd., jejichž kulturní význam nemohl upříti.

Chamberlainovy »Základy« měly v předválečném Německu ohromný účinek. Byly oblíbenou četbou císaře Viléma II., který je skvostně vázané daroval svým přátelům. Bezuzdné samopodkuřování vlastní rasy, které každý vzdělanec pokládá právě tak za nechutné jako sebechválu vlastní osoby, vyvolalo v širokých kruzích německé šlechty a měšťanstva onu přeplatou víru v »německé poslání«, v »německé bytí, jež má svět uzdraviti«, a ono nebezpečné podceňování jiných národů, kteroužto mentalitu příští dějepisci budou počítati mezi příčiny světové války. Největší podíl na dalším vybudování rasismu, t. j. nauky, že rasa je motorem dějin, a že jest velmi málo nebo dokonce jen jedna ušlechtilá, aristokratická rasa, které lidská kultura vděčí za svůj vznik a které tudíž právem přísluší vedení, mají: ve Francii hrabě *Lapouge* a v Německu *L. Woltmann* a *L. Guéplowicz*.

Ve světové válce bojovali »Arijci« proti »Arijcům«, germánští Angličané nazývali germánské Němce »Huny«, a tito opláceli svým »Bůh trestej Anglii«. Krev se tu nikterak neukázala »hustší«

než voda. Ale přes to všechno nebo snad právě proto se zvedl rasism v Německu, živěn jsa rozvášněním poválečné doby, ke vzletu stále smělejšímu. Národ ve válce byl přemožen, měšťanská třída byla zatláčena »revolucí« z r. 1918, alespoň na určitou dobu, do pozadí. Německé měšťanstvo, jeho mládež a jeho věda, hledaly nuceně protiváhu proti tvrdým skutečností »mužným protestem« alespoň ve fantasii. Řada mladých badatelů se snažila odůvodnit minulostí přednost Germánů, kterou přítomnost odmítala. Jestliže se dříve dílům autorů, jako byl Gobineau, Chamberlain a pod., vykazovalo místo v »krásné« literatuře, ukazovaly se nyní v oficiálním německém badání zcela podobné proudy. Ve vědě o dědění lidských vlastností byly nejprve dány základy hypothesami zoologa *Augusta Weismanna*, později badáním brněnského pátera augustinského, *Řehoře Mendela*, theorii, která tvrdila, že dědičné vlohy nemohou býti změněny vnějšími okolnostmi. *Mendelismu* se použilo k podepření názoru, že jsou přírodou dány vyšší a nižší rasy a že tyto rozdíly jsou dědičné, resp. trvale určené. *Lamarckismus*, který se snaží dokázati možnost vzniku nových ras působením prostředí, byl zavržen a kaceřován jako »židovský«. Badatelé o dědičnosti, vynikající

anthropologové a praehistorikové se zasadili o myšlenku germánské rasové aristokracie.

Není pochyby, že rasistická propagační literatura připravila cestu »národnímu zvednutí«. Nejprve vystoupil jako prorok rasismu žurnalista a literát *Otto Hauser*, jehož četné rasové knihy byly však veřejností oceněny pouze jako pochybná, žurnalisticko-politická díla. Ale potom přišel sám rasový mesiáš — *H. F. K. Günther*, bývalý gymnasijsní profesor, povoláním filolog, jenž je autorem »svatých knih« rasistické obce. Jeho »Rasová nauka německého národa« dočkala se v několika málo letech četných vydání. Toto dílo a jiné obrázkové rasové knížky *Güntherovy*, které stále znovu vydávalo, při správném větření konjunktury, nakladatelství *Lehmannovo* v Mnichově, staly se evangeliem »vzdělané« německé mládeže, na jejíž mentalitu měly hluboký vliv. *Kdo četl Günthera, uzrál pro četbu knihy »Mein Kampf«!*

Günther má velmi obratnou metodu rasistické propagandy. Konstatuje, podle fotografií dosti libovolně vybraných, nejen rasu, nýbrž i různé »rasové odstíny«. Jako příklad pro rasu »sympatické«, zejména pro nordickou, vyhledává krásné, dobře přičesané hlavy z vyšších společenských tříd; u »nesympatických« ras,

jako u alpinské nebo u židovské, je výběr méně blahovlnný. K tomu přistupuje ještě jeho prazvláštní metoda, která zavádí nějaké *subjektivní mínění* výrazy »snad« nebo »pravděpodobně« a používá pak o několik řádků níže toto přibližné vyjádření mínění jako *skutečnosti* a vyvádí z toho veškeré důsledky, které leží v žádoucím směru. Max Brod charakterizuje ve své knížce »*Rasová teorie a Židovstvo*« přiléhavě: »Kdyby Günther měl posouditi své dílo svým vlastním slohem, tu by »snad« »asi« řekl: »V těchto knihách lze domnělou vložku nedokázaných vět proti těm, které mnohdy částečně mohou býti dokázány, pravděpodobně odhadnouti na číslici, kolísající asi kolem 23 procent a ležící přibližně přesně kolem dvou třetin.« Kdokoli četl Güntherovy knihy, pozná jeho způsob v tomto slohovém portretu, který je právě tak podařený jako veselý. *Mnohem méně veselá jest ovšem skutečnost, že na takové »snad-vědě« bylo vybudováno německé arijské zákonodárství.*

Skutečně přinášejí Güntherovy knihy málo nového. Rasové živly, které byly zjištěny badáním v Evropě, a které lze dokázati i v Německu, Günther převzal; vynalezl pro ně pouze nová, ale nikterak šťastná jména. Tak označuje mediteránní rasu bez dostatečné příčiny

jako »vestickou«, alpínskou nazývá — chtěje stanoviti jménem původ velmi hypotetický — »ostickou« a musí proto pro ostickou rasu Denikerovu vynaléztí nové pojmenování »východobaltská«. Günther konstatuje, že při složení německého národa hraje úlohu — *podle jeho nomenklatury* — šest hlavních ras: nordická, fálská (čili dálská), východobaltská, ostická, dinárská a vestická, a pět vedlejších ras, totiž: předoasijská, orientálská, hamitská, negerská a mongolská »vločka«. Günther ví, nejen — jako jiní — že tělesné vlastnosti musí nějak souviseti s duševním životem: on ví kromě toho dokonce ještě zcela přesně, *kteřé* duševní vlastnosti, jaký kulturní význam a výkonnost každá z toho množství ras má. Analysuje tudíž německý rasový chaos čistě v jeho jedenáct prvků, určuje přesně jejich rozdělení a uděluje pak — byl přece profesorem gymnasia — každému jednotlivému rasovému prvku, podle své libosti, jako na vysvědčení: od »velmi dobré« do »nedostatečné«. Znamku »výbornou« obdrží přirozeně rasa nordická. Jest nejen nejkrásnější, je i nejušlechtlejší, vládnoucí rasa světa. »Nordický člověk je přece nejvíce válečnický založen!« píše jako odůvodnění. Že demokratům a přátelům míru nemusí být bezpodmínečně sympatickými piráti a lou-

pežní rytíři, panu Güntherovi ovšem ne-
vadí; neboť on nenávidí demokracii a
opovrhuje pacifisty — je i v tomto smě-
ru průkopníkem morálky Třetí říše.
Známku »nedostatečnou« obdrží rasa
ostická (alpínská podle vědy). Je to ra-
sa, která tvoří největší část obyvatelstva
nejen ve Švýcarsku a ve střední Francii,
nýbrž také v Československu. V díle
»Rovnocennost evropských plemen a ces-
ty k jejich zušlechťování«, nedávno (r.
1935) vydaném Českou akademií věd a
umění spolupůsobením nejlepších odbor-
níků, podává anthropolog Karlovy uni-
versity prof. dr. J. Matiegka, stručný pře-
hled nejdůležitějších rasových typů, vy-
skytujících se v obyvatelstvu Českoslo-
venska. Píše na str. 40.: »Podle typu po-
sluchačů Karlovy university, kteří při-
cházejí z celého Československa a podle
povšechných svých pozorování mezi oby-
vatelstvem odhadl jsem, že typy alpínské
jsou téměř u polovice (v čistším stupni
asi v 33 proc.) zastoupeny . . .«. Pan Gün-
ther však konstatuje, že ostická rasa (al-
pínská podle vědy) jest původu asijského,
že ostická »duše« je mrzutá, pomalá a
úzkoprsá, že jí chybí jakýkoli pathos, že
vladařskému duchu nordické rasy odpo-
ovídá šosácký duch rasy alpínské. Tím, že
alpínská rasa je diskvalifikována, má se
naznačiti rasová méněcennost Francou-

zů, Čechů a Poláků — aby se pak z této
rasové méněcennosti mohla vyvoditi poli-
tická podřadnost a bezprávnost. — Alpin-
ská rasa převládá však též ve středním a
jižním Německu — je rasou Beethovena
a Schuberta, Jean Paula a — Rehoře
Mendela, na jehož díle je vystavěna celá
moderní rasová teorie . . . to vše nevadí
Güntherovi, aby jí neupíral veškeré vyšší
hodnoty. Druhé rasy se z toho dostanou
trochu lépe. Ale kulturně-tvůrčí jest
přece jen nordická ušlechtilá rasa. Kde
vyschne nordická krev, tam prý zanik-
nou velké kultury, tam prý se zborní i
nejmocnější říše. Krev alpínské, »ostic-
ké« rasy, však »pronikla jako náказа
z Asie do Evropy« a přinesla nordickému
lidstvu, jako zlé asijské dědictví, *demo-
kracii*, tento mor . . . Německo již je zpola
»zostisováno« — spásu Günther vidí
v nordické internacionále. Germáni
všech zemí, spojte se, plaví muži plodte,
plavé ženy rodte děti, nebo svět bezna-
dějně zanikne v alpínské záplavě!

Nakladatelství Lehmannovo v Mnicho-
vě, knihkupecký arsenál německého ra-
sismu, zplodilo v desetiletí 1920—1930
přímo jako králikárna stále nové rasové
knížky Güntherova směru — knihkupec-
ký úspěch odměnil obchodní zdatnost!
Knihy se prodávaly po desetitisících, by-
ly čteny, doporučovány národním tiskem

a diskutovalo se o nich nadšeně v četných přednáškách nejen v Německu, nýbrž i v německých pohraničních územích naší republiky. Neboť zde v německých územích československých byly rasové a protižidovské myšlenky vždy doma. Na tak zvaných zásadách waidhofenských (»Waidhofner Beschlüsse«), jimiž byli židé prohlášeni za nečestné a neschopné satisfakce v souboji, měli německosudetští studenti vynikající účast. Güntherovy knihy u nás kupovali nejen jednotlivci, nýbrž byly zařazovány i do veřejných knihoven — dožili jsme se, že rasistická setba také u nás vzešla. — Tak vznikla ona duševní nálada, která vynáší do nebe vlastní rasu a opovrhuje cizí rasou, která činí samozřejmý nárok na brutální utiskování všech, kdož jsou jinak utvořeni a jinak smýšlejí, a vyhlašuje tento nárok za právo »vládnoucí« rasy, panského národa.

Oficiální německá věda projevila vůči lživědeckému rasismu blahovolnou neutralitu; ba, věhlasní učenci jako Evžen Fischer, F. Lenz, Kossina, Wilser a j. otevřeně hájili rasový rej a postavili se příznivě za nový směr přátelskou kritikou, společnou prací s rasistickými autory a výchovou mladých lidí v rasistické mentalitě. Dokonce i ve velkých, jinak vědecky hodnotných učebnicích a

příručkách, jako ve známém »Nástinu nauky o lidské dědičnosti a rasové hygieně« od autorů: Baur-Fischer-Lenz, nebo v »Nauce o rasách« od W. Scheidta (obě díla vyšla v Lehmannově nakladatelství!) postrádáme na mnoha místech objektivitu, kterou přece lze očekávat i od knih podrobených kritice mezinárodní vědy. Tak samozřejmě jest možno rasistickou tendenci dobře postřehnouti i v »Rasové vědě a dějinách ras lidstva« (»Rassenkunde und Rassengeschichte der Menschheit«), nedávno vydané E. v. Eickstedtem (Stuttgart 1934), a jeho tak zv. »zákon o paprskové tendenci rozšiřování výše vyvinutých« jest jen vědecká base pro novoněmecký imperialismus. — V ilustrovaném měsíčníku »Národ a rasa« (»Volk und Rasse«), vycházejícím taktéž v Lehmannově nakladatelství, založil si Güntherův směr jakýsi ústřední orgán. V »Časopise pro rasovou fyziologii« činí se dokonce, ovšem beznadějně, pokus, podle skutečných výsledků *badání o krevních skupinách* rozeznávat lidské rasy přímo podle krve a dáti tím reální podklad »Mythu krve«.

Uvnitř německé vědy nepozvedl se proti zlořádu rasismu téměř žádný odpor. Nebylo tu téměř nikoho, kdo by poukázal na to, že úsudky o hodnotě, kterými se jednotlivé, blízké příbuzné evrop-

ské rasy mezi sebou oceňují, jsou čistě subjektivní a že mají s vědou pramálo společného.

Bylo s podivem, že pan Günther nedostal již dávno na svá nestoudná slova o »odstupňování Němců podle jejich krve« od »méněcenných« Němců alpinských a ostických náležitou odpověď. Jediný statečný bojovník, soukromý docent dr. Fritz Merkenschlager z Kielu, veskrze Němec, ba nacionální učenec, pozvedl v nádherné malé knížce »Bohové, hrdinové a Günther — odmítnutí Güntherovy nauky o rasách« svůj hlas proti pronikajícímu duševnímu moru. — »Obviňuji tuto knihu ze zločinu na duševním životě německého národa« píše Merkenschlager, jenž vidí zločin Güntherovy knihy v tom, že »usiluje přivést miliony dobrých a nejlepších Němců do žaláře rasového ponížení a odříznouti je od světla«. Knížka ta, marná výstraha v hodině dvanácté, vyzněla voláním: »Učiňte konec! Z každé hrstky německých soukmenovců nechť se ozve volání »Konec«, jakmile se slova »rasa« použije v jiném smyslu, než ve smyslu skromného poznání!«

Merkenschlagerova výstraha nepomohla. Rasismus jako theorie vžíral se dále jako plíživá zimnice — až se pojednou nemoc stala akutní, vřed praktic-

kého, politického rasismu se otevřel. Události v Německu ukázaly světu, jaký nebezpečný jed jest rasismus pro každý národ, který jím je nakažen. Jako nakažlivá nemoc jeví se v dnešní době ohromné krise, v době úporného boje o bytí jedinců i národů tento rasismus, a jako proti nakažlivé nemoci jest nutno proti němu se imunisovati, než bude pozdě!

Německý politický rasismus je založen na heslu o přednosti arijské rasy. Pojmy »arijský« nebo »indogermánský« byly utvořeny jazykozpytci, kteří na počátku XIX. století zjišťovali spojitost indického jazyka sanskr(i)tu s určitými předoasijskými jazyky (perským, arménským, a tak dále) s jedné strany, a s druhé strany s evropskými, respektive germánskými jazyky. Jejich názorem bylo, že sanskrť byl přinesen dobyvateli, kteří vnikli od severu, a kteří sami sebe nazývali »Arya«, t. j. »světělými«. Ze by však tito dobyvatelé byli Germáné anebo, že by jen byli náleželi nordické rase, k tomu schází jakýkoliv opěrný bod. — V novějším pojednání konstatuje Ind Bhupendranath Datta), že v severoindickém obyvatelstvu lze rozlišovati čtyry*

*) B. Datta: »Eine Untersuchung der Rassen-elemente in Belutschistan, Afganistan und den Nachbarländern des Hindukusch.« — Charlottenburg, 1923.

rasové typy, resp. biotypy, a píše: »Pokud jde o názor daleko rozšířený, že biotyp I je ve spojitosti s plavým, dolichocephal-leptorhinným živlem severní Evropy, budiž připomenuto, že Vědy a sanskrtská literatura se nezmiňují o nijakém plavém rasovém živlu v Indii, a že teorie přistěhování tohoto rasového typu ze severní Evropy do těchto krajín nelze dokázati se stanoviska zásad mendelismu a nauky o bastardaci«. — *Jak známo, existuje v Indii dodnes nejprísnejší kastovníctví, které zakazuje vyšším, privilegiovaným kastám jakékoli míšení s nižšími — se stanoviska rasismu ideální zařízení, ježto tak nejlépe zařizuje čistotu rasy. Ovšem že tento rasismus, po tisíciletí prakticky prováděný, nepřinesl štěstí indickému národu — dnes asi je sotva tělesně ubožejší národ na zemi. — Zkoumáme-li pak anthropologicky indické vyšší kasty, nenalézáme ani stopy plavosti ani jiných známek nordické rasy, které by se přece byly musily udržeti právě v kastovníckém státě ve vyšších kastách, které jsou přece potomstvem dobyvatelů! Naproti tomu ukazuje každá fotografie shromáždění radžů a maharadžů u převážně většiny těchto nejopravdovějších »Aryů« typický obraz indické nebo orientálské rasy! (Obr. 14.) Dobyvatelé mohli se právem nazývati »Aryové« neboli »světli«,*

neboť byli mnohem světlejší než tmavé (tmavohnědé až černohnědé) domorodé melanidské obyvatelstvo. *Ale oni byli, jako jiní obyvatelé Přední Asie, Orientálci, snad se silnějším přimíšením armenidských a turanidských, a se slabším přimíšením plavých živlů, jako lze naléztí ještě i dnes u četných národů Přední Asie, na příklad u Kurdů. Že tito Orientálci mluvili nesemitskou řečí, nemění nic na jejich rasové příslušnosti. Rasa a řeč nejsou nikterak v pevné souvislosti. Jsou Němci rasy alpské, dinarské a nordické. K ostické rase náleží mnoho Maďarů, kteří mluví jazykem ugrofinským, a mnoho Poláků, hovořících jazykem indoevropským. Stará indická arijská bajka, která předpokládala rasovou spojitost sanskrtského národa s nordickou rasou, rozpadá se v niveč při kritickém přezkoumání. Mnohem pravděpodobnější je příbuznost pravých indických »Arijců« se Židy, u kterých, jako u Indů, hraje podstatnou úlohu orientálský rasový živel. Indičtí dobyvatelé, praví Arijci, byli Orientálci — to se musí výslovně zdůrazniti!*

Ostatně byl pojem »arijský« zaveden jako označení jazykového společenství. Vždy znovu vědci zdůrazňovali, že lze sice mluvit o arijských řečech, ale že nějaká arijská rasa neexistuje. Dokonce i

sami rasisté jako Chamberlain, Günther a j. zanechali používání označení »arijská rasa« a mluví již jen o rase germánské resp. nordické. Ale rasoví politikové Třetí říše se nestarají o skupule svých vlastních proroků, hlásají i nadále »arijský ideál«, vydávají arijské paragrafy a vyžadují od úředníků, lékařů atd. »arijský původ«. — Dr. von Leers, autor pověstného štvavého spisu »Juden sehen Dich an« (Židé se na tebe dívají) doznává cynicky, že v Německu na vědeckém odůvodnění již nezáleží: »Slovo »arijský«, píše, »je na prvním místě obranným heslem proti Židům a kulturně netvůřím rasám!«

Tedy: slovo »arijský« nemá nijakého vědeckého, ba ani rozumového smyslu. Německý národ se neskládá nikterak z jedné rasy, nýbrž z nejméně jedenácti ras, které se mezi sebou nerozlišují méně než od rasových živelů židovské skupiny — ale přesto se shrnují jedni jako méněcenní Nearijci, druzí jako ušlechtilí Arijci — aby jedni mohli pronásledovati druhé. »Chtěli by Židy vyhubiti jako hady nebo divoká zvířata, proč je nejdříve musejí udělati hady nebo divokými zvířaty« (Theodor Lessing). Taková mentalita, která zamítá rozum jako argument a uplatňuje pouze násilí, zna-

mená ovšem ve svých následcích konec západní civilisace.

Za první hluboce založená vědecká šetření o rase Židů vděčíme *Felixovi von Luschan*, který se snažil rozplésti rasový chaos Přední Asie, židovské pravlasti, a dosáhl toho, že rozřešil hádanku Přední Asie. Ze všech národů, obývajících Přední Asii, ztělesňují v sobě nejčistší *Arménci*, sídlící v uzavřené a hornaté oblasti, avšak roztrošení i po celém světě v počtu čtyř milionů, typ praobyvatelů. Jest to prostředně velký, tmavý lidský typ s vysloveně kulatou lebkou, jehož známkami jsou příkré, zploštělé záhlaví a zvláště veliký, ohnutý nos. (Obr. 10.) Tato rasa žije po mnoho tisíc let v Přední Asii; byla rasou starých Hettitů, kteří již ve druhém tisíciletí před Kristem měli vysokou kulturu, a kteří tehdy nebyli — jako dnešní Arménci — obmezeni na ústupné území, nýbrž byli rozšířeni v celé Přední Asii. Ze zachovaných kamenných reliefů jejich králů a bohů seznáváme, že hettický a arménský rasový typ jsou stejné. Proslavený nápis z Sendžirli, vykopaný v r. 1888 Luschanem, dokazuje, že títo Hettité měli písmo, ze kterého lze odvoditi jak fénickou a řeckou abecedu, tak i všechny abecedy pozdější. Podle badání slavného českého učenice Bedřicha Hrozného byla řeč těchto nápisů indo-

evropská. Z tohoto zjištění vidíme, že nositelem jedné z prvních indoevropských kultur byl národ, který podle své rasy ukazoval ještě více příbuzenství s židy než s plavovlasou nordickou rasou. Jest velmi pravděpodobno, že zakladatelé indoevropské řeči a kultury neměli nic společného s dnešními světlomasými Němci. — Hettitský rasový typ žije v dnešních Arméncích dále a Luschan jej tudíž nazývá *armenoidním*. Evžen Fischer jej nazývá *předoasijským rasovým typem*. Porovnáním rasových popisů objeví se *velká podobnost s dinarskou rasou* v Evropě a Německu, která zeměpisně se táhnouc od Alp přes Kras na Balkán a do Přední Asie pokračuje v předoasijském typu. *Evžen Fischer píše o předoasijské rase: »Jest shora vylíčené dinarské rase neobyčejně blízká; odlišuje ji pouze malá tělesná výška. Obě jsou asi sesterské rasy.«*

Druhý rasový živel, který již několik tisíciletí před Kristem hrál úlohu v Malé Asii, je živel *orientální rasy*, která pravděpodobně byla přinesena semitskými národy z arabské původní vlasti do Přední Asie. Dnes, podle Luschana, udržel se tento rasový typ čistým pouze v hornatém nitru Arabie; vykazuje světlou kůži, t. j. ne temnější než jižní Evropané, tmavý, měkký, kučeravý vlas, úzké lebky

s dlouhým obličejem a malé, úzké nosy, které jsou někdy rovné, někdy stejnoměrně ohnuté. Mnozí badatelé zdůrazňují těsnou příbuznost středomořské, orientální a indické rasy. Ve svém díle »*L'hologenese humaine*« (Paris 1928) uznává francouzský antropolog Montandon jen existenci jedné hnědé středomořské rasy od Gibraltaru až do Východní Indie. A *Evžen Fischer* píše o této rase: »*Orientální rasa jest mediteránní rase velmi blízká — dvě větve z jednoho kořene.*« Většina dnešních Arabů, tvořících velkou část obyvatelstva Syrie a Palestiny, jeví tento orientální typ, ovšem že ne čistý, nýbrž velmi silně smíšený s typem předoasijským.

Třetí rasová součást, kterou Luschan vypareparoval z předoasijské směsice, pochází, jak předpokládá, z plavovlasých nordických kmenů. Skythové, Iránci a j. národové s nordickým přimíšením přinesli prý tento nordický prvek do Přední Asie a Palestiny, kde prý hrál podstatnou úlohu zejména u Amoritů, Filištinů a j.

Také tento plavý nordický živel se udržel u jednoho národního kmene Přední Asie. Jsou to loupeživí Kurdové, kteří mají střed svého rozšíření v Kurdistanu, hornaté krajině v jižním Arménsku. Luschan našel mezi 221 Kurdy 53% plavovlasých a modrookých.

»Z těchto tři prvků,« píše Luschan, »Armenoidů, Semitů a Severoevropanů jsou složeny všechny velké národnostní skupiny, které dnes nalézáme v Přední Asii.« Svými hluboce založenými studiiemi Přední Asie Luschan osvětlil také *problém rasové příslušnosti Židů*. (Obr. 12, obr. 13.) Již palestínští Židé staré doby nebyli čistou rasou, nýbrž smíšeným obyvatelstvem, t. zv. populací, ve které hrály hlavní úlohu rasové prvky: předosijský, orientálský a nordický. Že i moderní Židé jsou podobnou smíšenou populací a nikterak čistou rasou, dokázalo měření lebek, které předsevzal Luschan u 1222 předosijských Židů. Výsledek tohoto měření byl znázorněn křivkou, u které se jeví dva zřetelné vrcholy. Mezi prozkoumávanými lidmi byla zřetelně vystupující skupina s úzkými hlavami — s delkovým-šířkovým indexem asi 75, a druhá, ostře ohraničená skupina s hlavami kulatými. Ve vyštěpených kulatých hlavách vězí především prvek armenoidní (snad i s turanidním přimíšením), v dlouhých hlavách orientálský resp. mediterránní prvek, snad i nordický odstín.

Později bylo toto Luschanovo učení, které ostatně převzali též Chamberlain a Günther — byť i s tendenčním upravením — doplněno a uceleno. *Naprosto je jisto, že Židé, ať se na ně díváme*

jako na národ nebo jen jako na osudové společenství, nejsou rasou, nýbrž, právě jako všechny jiné moderní evropské národy, smíšenou rasovou populací. Též hypothesu Zollschanova, který mluví o jednotném židovském typu, lze podepřítí pouze tím, že tisícileté, stejnotvárné, městské, obchodnické a duševní prostředí utvořilo jakousi jednotnost jednání, mluvení a mimiky. Byliť židé ve středověku a na počátku nové doby nejen náboženským společenstvím, nýbrž i kastou, sociální třídou pro sebe. Ale tento jednotný »*židovský typ*«, vytvořený prostředím v době poměrně krátké (pro trvalou biologickou změnu rázu jest i tisíc let krátkou dobou), *je pouze modifikací*, která právě tak opět může býti změněna jiným prostředím — tedy na př. asimilací nebo normálním rozčleněním v povolání uvnitř židovské skupiny, tak jak to přivodí usídlení v Palestině. *S rasou v biologickém smyslu nemá tento »jednotný« židovský typ nic společného — židé jsou a zůstanou populací o smíšené rase.*

Mnoho z rasového složení dnešního židovského obyvatelstva lze vysvětliti historicky. Po babylonském vyhnanství a zejména po zboření Jerusalema Římany došlo k velkému stěhování židů v masách do celého tehdy civilisovaného světa, k diaspoře.

Dva hlavní proudy vedly k utvoření dvou tělesně i kulturně rozeznatelných židovských typů. Ti židé, kteří dorazili do východní Evropy z Přední Asie přes Kavkaz a Černé moře, utvořili skupinu *východních židů čili Aškenasiů*; druzí, kteří se rozšířili v jižní Evropě, kolem břehů Středozemního a Černého moře, *jižní židé čili Sefardimové*, usídlivši se za maurského panování zejména ve Španělsku. Oba typy mají mnoho společného, mezi nimi nejsou nikterak příkré protivy. Ovšem nelze — jak to někteří autoři činí, na př. Zollschan — upíratí jejich odlišnost.

Mezi španělskými (*španiolskými*) židy, kteří dnes představují *sefardický živel*, vyniká úhlednější, orientálský a s ním příbuzný mediteránní typ. Armenoidní, turanidní a nordický živel hraje u nich menší úlohu. Jsou menší a úhlední, většinou tmaví bruneti s úzkými obličejí, jejich ženy jeví někdy ušlechtilou krásu jižních obyvatelů. Dnešní Španiolové jsou potomci Židů vyhnaných v r. 1492 ze Španělska resp. 1496 z Portugalska, kteří se usídlili zčásti na severu (v Anglii a Holandsku), z větší části v Turecku a v Levantu (Solun atd.). V Německu lze španiolskou odrůdu zjistiti zejména u Židů na Rýně.

Převážná většina dnešních židů, zvláště

židé v Rusku, Polsku, ale i v Americe, kteří pocházejí ponejvíce z východní Evropy, patří ke skupině *východních židů neboli Aškenasiů*. Mezi těmito židy ustupuje orientálsko-mediteránní prvek do pozadí. Naproti tomu hraje významnou úlohu armenoidní rasový prvek, příbuzný s dinarským. Novější výzkumy — tak na př. práce Fishbergovy, Weissenbergovy, E. Fischera, Judtovy, Czekanowského, Lemperta, Czortkowera, Matiegky a j. — však ukázaly, že ve východožidovské populaci hraje úlohu také jiné rasové živly evropského obyvatelstva, mezi kterým židé žijí více než tisíc let. Nalézáme mezi nimi především hlavní typy ruského a polského obyvatelstva, jako tmavý rasový typ alpský s kulatou hlavou (resp. laponoidní, podle Czekanowského) a popelavě plavý rasový typ ostický, s kulatou hlavou (subnordický, podle Czekanowského), dále však též orientálsko-mediteránní a nordický typ.

Jak silně je zastoupen mezi židy východní a střední Evropy plavý živel, dokázalo se mezi jiným Virchowovou anthropologií školních dětí (1874—77), kterou se zjistilo mezi německožidovskými školními dětmi 11% se světlou koží, plavými vlasy a modrými očima, a 42% s tmavými vlasy, hnědými a černými vlasy a tmavými očima, a u zbytku 47% smíše-

né formy mezi světlým a tmavým typem. Mezi *ruskými židy* je procento plavosti ještě větší. Zda lze tuto plavost vysvětliti stále ještě stávajícími komplexy znaků z oněch prastarých rasových křížení v předoasijské domovině — s Amoritry, Filištíny, atd. — anebo pozdějším rasovým křížením s nordickými a ostickými živly, či zda byly mutace příčinou náhlého vyskytnutí se plavých typů mezi židovským obyvatelstvem — jest těžko rozhodnouti. — Z ostatních znaků židovského obyvatelstva jest uvéstí, že lebky jsou často střední, ale i dlouhé lebky se vyskytují zejména u Španiolů. Tělesná výška u východních židů je průměrně 163 cm. Na Rhodu však, kde si zmonopolisovali živnost nosičů břemen, zjistila se ze 67 židů měřených Luschanem u 11 výška přes 180 cm, střední výška činila 174 cm — byli to tedy skuteční obři. Podobná pozorování učinil ostatně též Zollschan v Soluni.

Jakým způsobem, přes náboženskou uzavřenost, došlo ku přijetí rasových prvků evropského obyvatelstva židy obklopujícího, musí zjistiti budoucí přesné historické výzkumy. Pravděpodobně nastalo příslušné křížení v raném středověku. *Dnes evropští židé skýtají každým způsobem obraz nadmiru smíšené populace, ve které hraji úlohu tytéž rasové*

živly, jako u ostatního evropského obyvatelstva — byl i v poněkud jiném procentu. Jižní židé jeví při tom velkou rasovou příbuznost s národy jižní Evropy, mezi kterými tito židé také fyziognomicky jsou málo nápadní. Východní židé vykazují téměř tytéž rasové prvky jako národy východní Evropy. Předasijský živel, který u východních židů vystupuje silněji, jeví někdy nápadnou podobnost s určitými typy u dinárských alpských sedláků — podobnost působící často komicky, neboť vlastnosti vzniklé prostředím u obou typů jsou diametrálně protichůdné. Poměr, v kterém se jeví jednotlivé rasové prvky u židů, nelze ovšem snadno zjistiti číselně resp. procentuálně, jako vůbec u takových údajů je zapotřebí velké opatrnosti. Podle šetření G. Lemperta u židovských universitních posluchačů ve Lvově bylo 16.7% typu nordického resp. subnordického, 2.7% východobaltského, 14.7% alpského, 12% laponoidního, 2.7% dinárského, 9.3% armenoidního, 12% mediteránního a 18.7% orientálského. Podle údajů Czortkowerových jeví se u židů střední Evropy asi 21.5% nordické, 23.8% laponoidní, 20.3% armenoidní, 18.4% mediteránní a 15.9% orientálské rasy. Ovšemže jest stále znovu zdůrazniti, že takové velmi přesně vyhlížející statistiky jest přijímati s největší opa-

trností, vzhledem k ně zcela exaktním metodám šetření i značné zkříženosti materiálu. *Pouze jedno lze odvodit s jistotou ze všech těchto údajů: že v pestré rasové směsici, kterou skýtá židovské obyvatelstvo, náleží všechny prvky k evropskému hlavnímu kmeni. Nejsou tudíž nikterak cizí nebo asijskou rasou!* — To seznáme při pozorování portrétů vynikajících židovských osobností. (Obr. 12, obr. 13.) Zajímavá fotografie nám ukazuje židovského malíře Liebermanna před portretem Hindenburga, kterého maloval. Poznáváme zřetelně dva rasové typy: těžký, plavý typ generála vedle štíhlého, tmavovlasého typu malířova. Ale právě tak zřetelně, že jsou oba evropskými typy — typ starého mistra německého malířství mohl by právě tak býti typem italského nebo francouzského státníka.

O jednotné nebo vyrovnané smíšené rase lze u židů právě tak málo mluvit, jako u kteréhokoli jiného evropského národa. Takový pojem jednotlivé smíšené rasy odporuje též našim biologickým názorům, mendelismem znovu podepřeným. Jednotný židovský typ v jistém vztahu jest, jak se musí stále znovu zdůrazňovati, pouze následek dřívějšího prostředí, u všech židů stejného; zmizí, jestliže prostředí u židů se stane právě tak různou

tvárným jako u jiných národů. — Židé jeví tudíž rasové smíšení, a jsou u nich tytéž rasové prvky jako u ostatních »arijských« Evropanů, i u Němců, a musili by se tedy na základě nacionálně-socialistické arijské definice považovati i židé za Arijece!

Zavrhneme-li však platnost této právě tak široké jako nevědecké arijské definice a připustíme-li, jako Günther, pouze nordickou rasu za rasu ušlechtilou — pak byly by tři čtvrtiny německého národa rasově méněcenné a musily by se vzbouřiti proti učení, které roztrhává německou jednotu a snižuje většinu Němců. Ale politisující rasista se nestará ani o výsledky vědy, ani o požadavky logiky. Co se staví proti vědě a logice, platí pro něj přesto jako »mythus«. *Konstatujeme naprosto: arijská rasa neexistuje. V německém národě je nordická »ušlechtilá rasa« pouze menšinou; přejde-li se tedy z pojmu »arijský« na »nordický«, jest většina německého národa deklasována. Němečtí židé jeví rasově asi stejné složení jako velká část obyvatelstva střední a jihovýchodní Evropy. To se musí stále znovu konstatovati, a toto poznání musí konečně přesvědčiti každého logicky myslícího člověka o šilenství a bezpráví »arijského zákonodárství«.*

Rasismus spočívá na nauce o různých

hodnotách rasy. Při takovém hodnocení hrají ovšem největší úlohu především duševní vlastnosti, intelektuální i morální. Tak zvané velké rasy — Evropané, Negři, Mongolové, Pygmejci, Australci atd. — lze tu fysicky snadno odlišovati. O souvislosti jejich tělesných vlastností s určitými duševními vlastnostmi neexistují však nijaké vědecky exaktní výzkumy. »Dosud pozůstává slovník rasové psychologie většinou jen z frásí a hesel« píše Prof. Dr. K. Matiegka (l. c. p. 3). Rasová zkouška na schopnost k povolání« nebyla dosud — ve větším měřítku — vědou provedena. Není zjištěno, že by s určitými tělesnými vlastnostmi velkých ras byly v nějaké pevnější souvislosti určité duševní vlastnosti. Ani matematické nadání, ani sociální citění, ani básnická obrazotvornost, ani pravdymilovnost nesouvisí s určitými rasami nebo s určitými tělesnými vlastnostmi těchto ras. *S černou kůží není spojena černá duše, a právě tak není kudrnatý vlas nebo modré oko jistou známkou určitých duševních vlastností.* Na příklad Japonci, smíšená rasa mongolská, převzali veškerou evropskou kulturu a vyvíjejí se právě tak dále jako Evropané. Moderní badání Frobeniova ukázala, jak vysokou uměleckou i materiální kul-

туру vyvinuly čisté černošské národy v nitru Afriky.

Německý rasismus však nevztahuje vůbec své hodnocení a klasifikaci ras v dobré, méněcenné a špatné *na velké*, alespoň tělesně snadno odlišitelné skupiny rasové — evropskou, mongolskou, negridskou atd. — nýbrž vztahuje je *na malé*, úzce příbuzné dílčí rasy uvnitř evropidního hlavního kmene, na rasové typy evropského obyvatelstva. V každém evropském národě jsou však jednotlivci, u nichž se jeví smíšeně znaky různých rasových typů, daleko početnější než samy tyto »ideální« typy. Nikde na světě nejsou národy silněji bastardovány než právě v Evropě. Okolnost, že moderní kultura byla stvořena a je představována rasami vesměs bastardovanými, *musila by ukázati právě věřícím rasistům, že rasa smíšená je cennější, zdatnější než rasa čistá. Ale rasismus se hladce přenáší přes rozpory.*

Již tělesné ohraničení evropských rasových typů není tedy tak zcela snadné — tím méně, že nejen křížení, ale i podobnost rasových typů s tak zvanými konstitučními typy nám obraz smazává. Daleko obtížnější jest však koordinace určitých duševních a intelektuálních schopností s určitými evropskými rasovými typy.

Že se vynořují stále znovu určité typy jako rasové typy z evropské rasové směsice — tedy na příklad: velký nordický typ se světlými vlasy a očima, podlouhlým obličejem a lebkou, dále hnědý alpský typ s hnědými očima, kulatou lebkou a obličejem a menší postavou atd., dá se podle zásad moderního novomen-delismu vysvětliti tím, že určité znaky resp. dědičné vlohy vykazují sklon k pevnému vázání, tak zvané »vazbě«. Evropské rasové typy jsou podmíněny skupinami vázaných dědičných vloh. Ale vazba není nikterak pevná, často je přerušována. Hypothesa učence Morgana, vyznamenaného Nobelovou cenou, vysvětlila toto časté přerušování vazeb zvláštními procesy při rozdělování buněčného jádra v pohlavních buňkách. Přerušování vazeb způsobuje tedy na příklad, že znaky jako »světlovlasý«, »modrooký«, »dlouholebý«, »vysokorostlý« nezůstávají vždy spojeny, nýbrž že se často objevuje spojení »světlovlasého« s »tmavookým« nebo »kulatolebým« atd. Tělesné vlastnosti neukazují tedy u žádné evropské rasy pevnou vazbu. *Ještě daleko méně však lze mluvit, podle vědecké zkušenosti, o více méně pevném vázání duševních znaků na určité tělesné vlastnosti. Není tomu tak, že by světlovlasí lidé byli lepší, zdatnější, talentova-*

nější než tmavovlasí. Taktéž se nikterak neukazuje, že by dlouholebost byla spojena s obzvláštním nadáním nebo morální vícecenností. Vyslovené dlouholebí jsou na př. Australci a Negři — tedy dvě rasy, které — alespoň podle názoru rasistů — jistě nelze označiti jako zvláště vysoké hodnoty. Na druhé straně pak bylo dokázáno nejnovějšími výzkumy Frant. Weidenreicha, že právě nejvýznačnější osobnosti německého národa — na př. Goethe, Schiller, Kant, Leibniz, Luther, Bismarck a j. — měly zřejmě kulaté lebky.

S hlediska přírodovědy nemluví tedy docela nic pro to, že by s tělesnými znaky nordické rasy byly spojeny vyšší tělesné a duševní hodnoty. V již citované sbírce České akademie podává zprávu dr. J. Malý o zajímavých zkoumáních tělesné dokonalosti sokolů různých rasových typů, zvláště typu nordického, alpského, baltického a dinarského: tato zkoumání se prováděla u příležitosti pražského sokolského sletu. Výsledek těchto přesných zkoumání shrnuje v této větě: *»Lze s určitostí říci, že ani nordický typ čistý ani typy smíšené s převahou nordickou se vůbec neumístily na předních místech v tabulkách závodníků...«*

Jest nepopiratelnou skutečností, která byla mnohokrát potvrzena i v soutěžích

zahraničních, že sokolští závodníci stojí na prvních místech ve světové konkurenci tělocvičné. Jejich superiorita není však působena rasovým typem...« (l. c. p. 57.) V tomto malém pojednání se ukázalo, že není rozdílu mezi plemennými typy bělošské evropské populace po stránce tělesné zdatnosti a výkonnosti« (l. c. p. 57). A ještě méně může být dokázáno přesně nebo jen statisticky: že by světloušáci lidé byli chytřejší neb lepší než tmavoušáci, že by světloušáci děti vykazovaly lepší prospěch ve škole než jejich tmavoušáci spolužáci, že by se lidé s úzkými lebkami dopouštěli méně zločinů než lidé s kulatými hlavami atd. Vše to nebylo dokázáno — protože, slovem, takových rozdílů není!

Poněvadž ani přírodní věda, ani statistika nemohou sloužiti za základ tvrzení, že nordická rasa je cennější než jiné evropské rasy, byl učiněn pokus od doby Gobineau, Woltmanna a Chamberlaina, použití za důkaz metody »kulturně-historické« a ukázati, že veškeré velké kulturní činy jest přičísti »arijské« resp. »nordické« rase. »Zjistilo se«, že staří Řekové a Římané byli nordického původu, pořádala se takřka »honba na světlé vlasy« vyhynulých národů a činěny pokusy nalézati v hrobech a na mumiích skutečnost, že u starých kultur Přední Asie, u

Asyřanů a Babyloňanů, též u starých Egyptanů byl »nordický typ« nositelem velkého výkonu. Tak se pokusil Fritsch podle egyptských náhrobních maleb dokázati, že Lybiové (Temenhu) byli světloušáci, Welser tvrdí, že nalezl na lebce Ramsovy mumie žlutý chumáč vlasů. Stanovilo se však také, že Egyptané znázorňují sebe samy na týchž náhrobních malbách červenohnědě a své ženy žlutě — z toho by se musilo tedy dovozovati, měly-li by barvy znázorňovati rasu, že všichni Egyptané byli by Indiáni a jejich ženy Čiňanky! (Zollschan.) Virchow dále upozornil na to, že chumáč vlasů na hlavě Ramsově dá se vysvětliti zbarvením vlasu kdysi hnědého během století. Avšak kritikou se nedali zmásti rasisté nikdy ve svých fantasiích. Ideálním národem se jeví rasistovi loupeživý světloušák Viking, »nádherná plavá bestie«, krvi a vraždami státy pustošící a nové zřizující. Rasismus se pokusil zavésti vikingovské metody také ve vědě. Co má nějakou hodnotu v dějinách lidstva, označuje se násilně za dílo nordické rasy. Kdyby čtli ve Francii Güntherovy knihy, přijali by jistě s veselostí objev tam hlásaný, že všichni vynikající francouzští generálové ve světové válce náleželi vlastně germánské (nordické) rase. — V »základech 19. století« bylo ukázáno, že docela

u velké většiny vynikajících Židů souvisí jejich výkon jaksi se světloulasostí. Známy je komický pokus Chamberlainův udělati z Krista — Germána! Kde absolutně nejde prohlásit nějaký výkon za »nordicky podmíněný«, tam se takový výkon zlehčuje nebo popírá. Tak vidíme, že v Třetí říši křesťanství, jehož židovský původ se právě nedá popřít, je pohotovými rasisty odmítáno, a bojuje se proti němu, protože je neněmecké a nedůstojné.

Ludvík Woltmann zavedl metodu odvozování germánského původu velkých mužů z obrazů a fotografií — tato metoda byla rozvinuta až k směšnosti v rozšířených rasových obrázkových knížkách Hanse Günthera. Český anthropolog V. Suk označuje Günthera a jeho druhy zcela správně za »ony anthropology, kteří, opatření bujnou fantasií, se nelekají stanovití jen podle fotografie (začasté ani ne orthochromatické) dvojnásobné i trojnásobné křížení. (Suk »Anthropologie Podkarpatské Rusi atd.« 1932, p. 4.) — Woltmann se pokoušel zjistití u velkých Italů renesanční doby, ale též u velkých Francouzů germánské znaky a prohlásití je za výsledky rasového smíšení s nordickou krví.

Avšak i kdyby bylo správné tvrzení, že právě smíšení s nordickou krví podmi-

ňuje velké kulturní výkony, i pak by to znamenalo právě vyvrácení jednoho rasistického principu. Neboť rasisté vyžadují bezpodmínečné udržování čisté rasy a prohlašují rasové míšení, zvláště rasy nordické s jinými, za neštěstí a zločin. Jestliže opravdu velké orientálské národy vděčí za své velké činy přílivu nordické krve, — což, jak bylo řečeno, nijak se nedá vyšetřiti nebo také není jen pravděpodobné — byl by tím podán důkaz, že právě smíšení nordické a orientálské krve Přední Asie má cenné výsledky a že tudíž odpor proti »arijsko-židovskému« rasovému míšení je neoprávněný. Ale rasismus přes logické rozpory přechází. Věda jest mu přece pouze politickým nástrojem, a je-li to účelné, dosadí se na místo logiky — mythus.

Co praví věda k hlavní rasistické zásadě, že rasové křížení je škodlivé a že je příčinou zániku velkých národů a kultur?

Právě učený protektor německého rasismu, prof. dr. Evžen Fischer, dokázal ve svém klasickém díle o *Rehobotském bastardním národu*, které vyšlo již v roce 1912, že i ze spojení velmi vzdálených ras, jako jsou Hotentoti a nordicko-evropští Burové, může vzejíti zdravá a zdatná míšenecká rasa. Podobné pozorování učinil E. Rodenwaldt při zkoumání

tak zvaných »kisarských mesticů« (1927), to jsou holandsko-indičtí míšenci na ostrovech Kisaru v malaiském archipelů; rovněž Američané Davenport a Steggerda při zkoumání o potomcích německých sedláků a západoafrických Negrů na Jamaica. Ve všech těchto případech se jeví velká různost tvarů, jak se ostatně nedá jinak podle zásad mendelismu očekávat, a hojnost kombinací znaků ras rodičů. Poněvadž se vlastnosti míšenců navzájem srovnávají, vznikají nové »harmonické« tvary — jest pravděpodobno, že mnoho lidských ras vzniklo takto křížením.

Stačí jen zahleděti se na mužně krásnou hlavu takového rehobotského bastarda z knihy E. Fischera (obr. 15), a ihned seznáme, co je s naukou o tělesné méněcennosti bastardů. Naopak, tělesná krása rasových míšenců je často obzvláště nápadná. Je známo, že Coudenhove-Kalergi, ideální průkopník panevropského hnutí, pochází z manželství německého šlechtice s Japonkou. (Obr. 16.) Ze smíšených manželství židovsko-křesťanských — jest ovšem otázka, zda máme taková manželství považovati za rasová křížení — pochází velký počet velmi vynikajících lidí, jako na př. básník Zeyer, Pavel Heyse, malíř Hanuš z Marées, chemik A. v. Baeyer, Anatol France a konečně Charlie Chaplin. Všechny hypothesis o tělesné

a duševní méněcennosti míšenců neobstojí před vědeckým zkoumáním a jsou odbyty skutečnostmi. Je-li mezi bastardním obyvatelstvem přístavních měst mnoho méněcenných žvlů, platí pro tento zjev slova velkého německého antropologa Felixe von Luschan: *»Míšenci nejsou, právě tak jako nemanželské děti, nikdy méněcenní a priori; stávají se takovými pouze, když byli jejich rodiče individuálně méněcenní.«* Taktéž jest bráti povídačky o »duševní rozpolcenosti« a »vnitřní rozervanosti« míšenců s velkou opatrností. Příhodi-li se skutečně něco takového, nejsou příčiny v míšenci samém, nýbrž v pošetilých rasistických předsudcích pověřivého okolí, které každého, kdo není jako oni, od sebe odpuzuje a odmítá tak zvaným »diferenčním afektem« (Freud).

V přítomné době mají nejmocnější státy, Amerika, Anglie, Francie, Německo atd., obyvatelstvo rasově smíšené a úplně zkrížené. Veškerá tvrzení rasistických historiků, označující zánik velkých kultur, národů a států jako následek rasového míšení, »rasového chaosu«, jsou tedy bezpodstatná. Historie o zániku Říma rasovým smíšením je jednou z pohádek, které nalézáme v knihách rasistů. Příčinou zkázy římského světového panství bylo spíše jeho hospodářství na lati-

fundíech a s otroky a odlidnění v plošer-
rasové míšení nemělo jistě podstatnou
úlohu. Nikdy nezpůsobilo rasové smíšení
zánik rasy, ale často mělo hlavní podíl na
vzniku nové zdatné rasy, často dalo počá-
tek k vzestupu národa, dalo vznik nové
ěře. *Celé to rasistické zákonodárství
Třetí říše, které si vytklo za cíl »udržení
čisté arijské krve« a zabránění smíšení
Arijců s Židy, přiči se veškerým poznat-
kům vědy a logiky.*

*Shrnujeme: Veškeré pokusy, aby ně-
meckému rasismu byl dán vědecký zá-
klad, žalostně ztroskotaly. Arijská rasa,
jejíž čistota má být udržována a vývoj
podporován, neexistuje. Arijské zákono-
dárství jest tedy se stanoviska vědy, byť
i vědy rasistické, nesmyslem. Německý
národ se skládá ze směsic různých raso-
vých typů. Právě tato rasová pestrost ně-
meckého národa jest jednou z příčin je-
ho výkonnosti. Různé rasy uvnitř národ-
ního tělesa lze porovnat s hlasy v orche-
stru: čím bohatší je směsice, čím poly-
fonnější melodie, tím bohatší kultura.*

V své »Rasové nauce německého náro-
da« uvádí zakladatel německého rasismu
Hans Günther sedm hlavních a pět ve-
dlejších ras, z kterých se skládá obyva-
telstvo Německa. *Kdyby se tedy měl pro-
hlásiti pouze podíl německého národa na
rase nordické za hodnotný, znamenalo by*

*to, že nejméně tři čtvrtiny všech Němců
jsou rasově méněcenné. Jestliže však se
prohlásí celý německý národ za arijský
a přiznají-li se každé jeho rasové části
určité hodnoty, pak nelze také židovské
obyvatelstvo, složené rasově z blízce pří-
buzných prvků, prohlásiti za rasově mén-
ěcenné. Židé jsou smíšená rasa, na je-
jimž složení jsou účastny stejné rasové
prvky, které hrají hlavní úlohu v obyva-
telstvu jižní a jihovýchodní Evropy. Exi-
stuje-li zvláštní židovský typ oddělený,
který se jeví zejména tam, kde židé po
dlouhou dobu bydlí těsně u sebe, není to
zjev rasový, nýbrž je podmíněn staletým
městským prostředím (ghetto). Je nejvý-
še nespravedlivé, vyčítají-li dnešní anti-
semité židům vlastnosti, které zrodilo
ghetto, do kterého je právě tehdejší anti-
semité vnutili. S hlediska vědy jest to
každým způsobem naprosto bezdůvodné,
označují-li se židé uvnitř evropského
obyvatelstva jako cizí rasový živel.*

Souvislost zvláštních duševních hodnot
s určitými tělesnými rasovými vlastnost-
mi se nedá prokázati. *Ani světlavost,
ani dlouholebost není spojena s vyššími,
morálními nebo intelektuálními vlast-
nostmi. Zajisté vykonali lidé nordického
typu rasového mnoho pro lidstvo vý-
znamného — avšak právě tak vykonali
mnoho lidí jiných rasových typů němec-*

kého národa a taktéž i lidé alpinského neb ostického, dále lidé středozemního neb orientálního typu a dinárského typu neb typů Přední Asie, které jsou charakteristické pro obyvatelstvo jižní Evropy, leč též pro lidskou skupinu židovskou. *S hlediska vědeckého nelze tedy ospravedlniti ani zákonitě vyhrazování předností nordické rasy, ani zákonitě odstrkávání rasy židovské. Protižidovské zákonodárství Hitlerova Německa není nic jiného než akt politické svévole.*

Nedá se vědecky dokázati, že by míšení různých evropských rasových typů mezi sebou nebo s příbuznými rasovými typy židovské skupiny obyvatelstva vykazovalo ať tělesně nebo duševně špatné výsledky. Naopak, výsledky objektivního badání, tak především výzkumy Evžena Fischera o rebotských bastardech, ukazují na to, že měli-li rodiče sami, jako jedinci, dobré fyzické nebo psychické vlastnosti, také potomci z křížení se stanou plnohodnotnými, zdatnými lidmi. Německé zákonodárství zakazuje spojení německých židů s jinými Němci a zbavuje práva děti z takových spojení. Takovéto antisemitské zákonodárství nemůže se nikterak odvolávati k vědě.

Než v Třetí říši se již přestali dovolávati vědy, což bylo ještě zvykem v době boje proti republice. Kdežto Günther ještě

se snažil přírodovědecky podložiti vícecennost nordické a méněcennost alpinské a židovské rasy, zabarikádoval se Alfred Rosenberg, prorok Třetí říše, za mythus. Hlásá se »mythus krve«, v jehož jménu se vlastní rasa vyzdvihuje až k nebi, a jiná zlehčuje. — Moderní výsledky vědy mluví zajisté pro to, že krev lidské rasy neodděluje, nýbrž spíše spojuje. Odedávna bylo známo, že při krevní transfusi, t. j. při přenášení cizí lidské krve po ztrátách krve, nemůže býti užito každé libovolné krve, poněvadž při mnohých případech dochází k srážení krve a tím k těžkým poruchám. Zkoumáním R. Krausa, Landsteinera, Shattocka a také pracemi českého lékaře Janského byla stanovena příčina tohoto zjevu. V krevním seru jsou obsaženy látky, které mohou vyvolati v cizí krvi shluknutí krevních tělísek, tak zvanou agglutinaci. Bylo pak stanoveno, že můžeme rozdělit lidi podle jejich krve, případně podle chování jejich krevního sera do čtyř krevních skupin,) a že každý člověk může býti zařazen do jedné z těchto krevních skupin, které označujeme jako skupinu 0, skupinu A, skupinu B a skupinu AB. Můžeme upotřebiti k transfusi krve beze škody*

*) Novější zkoumání ovšem ukazuje, že počet krevních skupin jest pravděpodobně mnohem větší.

jen krve lidí, kteří náležejí stejné skupině krevní.

Samozřejmě byl učiněn ihned pokus užití badání o skupinách krevních k rozlišení ras. Bylo by to ideálem rasistů, kdyby se mohla vědecky nordická rasa ihned rozlišiti »ušlechtilou« kreví od méněcenné židovské nebo alpské rasy. Avšak věda dokázala opak! Badání o skupinách krevních ukázalo, že lidé stejných poměrů krevních, tak na př. náležející ke krevní skupině A jsou stejné v rase mongolské, jako v černošské, jako nordické, takže kdyby byly rozhodující krevní poměry, tito lidé nejrůznější rasy stáli by navzájem jistě blíže, než lidé téže rasy, ale příslušející k jiné skupině krevní. Jen počet, v němž jsou jednotlivé krevní skupiny, jest u různých ras a národů různý. Tak krevní skupina A v západní Evropě jest častější, skupina krevní B ve východní Asii, krevní skupina O v Americe. Zdá se, že zde hrály zajisté větší úlohy důvody zeměpisné než rasové. — Rozsáhlá badání o chování různých lidských ras vzhledem ke krevním skupinám podnikl český anthropolog V. S u k. Prozkoumal mezi jiným více než 3000 osob v Brně a okolí podle krevních skupin a stanovil, že z tohoto velkého materiálu náleží 28.8% krevní skupině O, 44% krevní skupině A, 18.2% krevní sku-

pině B a 9% krevní skupině AB. Ani Suk ani ostatní badatelé nemohli stanovití podstatný a jasný rozdíl krevních poměrů tak zv. evropských »ras« a židovské lidské skupiny. Krev spojuje — krev nedělí evropské lidské rasy! Slovo »spojení krve« lidí stejné rasy jest pouhá fráze. To říká věda — rasismus však trvá na svém mythu o krvi. Nejsme proti mythu a pohádkám; lidstvo bylo by ochuzeno, kdyby tyto květy zhynuly ledovým dechem rozumu. *Avšak kladou-li se mythy a pohádky za základ politického jednání, je to nebezpečné a zavržitelné. Celá lidská spravedlnost, veškeré vzájemné porozumění a úcta, ano sama existence komplikovaného společenského organismu moderního státu spočívá na uznání objektivní zkušenosti, platné pro všechny, spočívá na vědě a na úctě k vědě. Svěvolný mythus může býti základem nejvyšší násilí — ale: Kdo s mečem zachází, mečem sejde!*

II. Rasismus v politice

Věda o lidských rasách, která si vytkla za cíl znalost skutečnosti, prozkoumání pravdy, nedává nižádného podkladu pro tvrzení, že za vznik lidské kultury jest děkovati pouze jednotlivým rasám, a že jsou vedle hodnotných ras lidských také rasy bezcenné. *Rasismus*, který přináší toto tvrzení, není vědou, nýbrž je nebezpečnou, zlou zbraní k dosažení výhod pro vlastní rasu, vlastní národ, k zlehčení druhých a zbavení jich práv. *V dnešním Německu se to též otevřeně přiznává. Hlásalo se tam oficiálně, že věda má pouze tehdy smysl, jestliže a pokud slouží vlastnímu národu. Má býti nejen objektivní, nýbrž vědomě subjektivní a národní. Na místo objektivní vědy nastoupil »instinktivní« mythus.*

Jak rasističtí politikové zacházejí s touto právě tak nebezpečnou jako potměšilou zbraní, s tímto »duševním jedovatým plynem« proti všem národům a lidským skupinám, které chtějí politicky nebo hospodářsky zahubití, *bude zde vyloženo citáty z obou hlavních děl německého politického rasismu.*

V Hitlerově knize »Mein Kampf« (citu-

jeme 12. vydání, Mnichov 1932, před převratem) *je rasismus basí, na níž se staví. »Rasová otázka«, tak čteme na str. 372, »jest nejen klíčem k světovým dějinám, nýbrž k lidské kultuře vůbec.« — »Lidská kultura a civilisace« — na stránce 428 — »jsou na tomto díle světa nerozlučně spojeny s existencí Arijců. Jejich vyhynutí a zánik by zastřel tuto zeměkouli opět temným závojem nekulturní doby.« Autor knihy »Mein Kampf« nečetl, jak se zdá, teoretiky své vlastní strany, neboť jinak by musil věděti, že nejen věda ostře zamítá používání pojmu »Arijec« u rasy, nýbrž i sami rasističtí pseudovědátoři, jako dvorní rasista Günther,*) přiznávají a i zdůrazňují, že sice existují arijské řeči, ale ne arijské rasy. Čistě arijskou řečí mluví dnes na př. Arménci — tito však jsou rasově nejvíce příbuzní židům. Naproti tomu však nelze nikterak ani »probouzející se Maďary« označiti jako Arijce, neboť oni mluví řečí nearijskou, totiž ungrotatarskou.*

V jazykovém užívání nacionálněsocialistické politiky dostalo slovo »Arijec« význam »ne-žid«, to jest: *arijské je vše,*

*) Günther Hans F. R.: Rassenkunde des deutschen Volkes (Rasová nauka německého národa), 15. vydání, Mnichov 1930, str. 358: »Dnes je označení arijský vědecky nepotřebné a není radno ho užívatí.«

co není židovské. Německý rasista bude v rozpacích, otážete-li se ho na rasu Indiánů. Bude asi vysvětlovati, že Indiáni musí býti Arijci, ježto nejsou židy! Takových logických eskamotáží se použilo již i oficielně. Když se po převratu začal »hněv lidu« proti »rasové hanbě« obracet i proti Japoncům, žijícím v Berlíně, bylo pak Japoncům, jak jsme již uvedli, úředně potvrzeno, že jejich rasa je dobrá a byli tím, abychom tak řekli, jmenováni — bez poplatků — Arijci.

Konstatujeme, že věda, i věda německo-národní, odmítá existenci »arijské rasy«.

Budiž výslovně zdůrazněno, že pojmy jako »arijský paragraf«, »arijský původ« atd. jsou úplně nesmyslné.

»Zahraněční politika národního státu« — čteme v knize »Mein Kampf« na str. 728 — »má zajistiti na této planetě existenci rasy zahrnuté ve státu.«

Avšak profesor Günther, rasistický odborník nacionálních socialistů, výslovně konstatuje, že německý národ, tedy souhrn německo-národního státu, se skládá ze sedmi hlavních a pěti vedlejších ras, ze kterých se některé na výsost chválí, jiné pak snižují. A v knize »Mein Kampf« čteme o šest stránek dále (strana 734): »... německý národ nadividualisticky v rozkladu se nalézající svou krevní

rozervaností.« Kde je tu »rasa zahrnutá ve státu«? Musil by se tu stanoviti jakýsi budoucí program »Zesevernění německého národa«; ovšem pak by bylo nutno, aby méněcenní jižní Němci byli vyhubeni a celé Německo aby bylo vyhrazeno prusko-nordické vládnoucí rase: »Herrenrasse«.

Tedy: Arijská rasa neexistuje a neexistovala. Německý národ je rasová směsice naskrz bastardovaná. A přece staví autor knihy »Mein Kampf« na převaze neexistující německé rasy svůj svět. V knize se vždy znovu setkáváme s tímto rozporem. Německý národ, jehož velké činy se lidstvu vychvalují v nejvyšší tonině, je smíšen z velmi rozdílných ras. To se v knize »Mein Kampf« výslovně uznává. »Náš německý národ nespočívá již, bohužel, na jednotném rasovém jádru. Naopak, krevní otravování, které postihlo naše národní tělo zvláště od třicetileté války, vedlo nejen k rozkladu krve, nýbrž i k rozkladu naší duše... , rasové prvky jsou různě rozloženy nejen po územích, nýbrž i v jednotlivcích na těchto územích. Vedle nordických lidí ostičtí, vedle ostických dinarští, westické a dinarské smíšeniny.« (Str. 436.)

Uvnitř této rasové směsice je vychvalován nordicky-pruský rasový typ jako zvláště hodnotný. »Toto je požehnáním,

když nenastane úplné smíšení: Že máme ještě dnes v našem německém národním těle velké, nesmíšené části, nordicko-germánské lidi, v kterých lze spatřovat náš nejcennější poklad této doby» («Mein Kampf», strana 431), a dále: »německá říše má, jakožto stát, obsáhnouti všechny Němce s úkolem nejen sbíratí a zachovávatí z tohoto národa nejcennější části rasových praprvků, nýbrž i pomalu a jistě je přiváděti k vládnoucímu postavení.« Jaké živly mají vládnouti nad méněcennými rasami jiho- a středoněmeckými, vidíme z vysvětlivek Alfreda Rosenberga, teoretika strany: »Kromě tohoto čistě antisemitského použití musíme dbáti rasové hygieny a věnovati se vysokému, nejvyššímu cíli — posevernění svého národa ve smyslu nordické myšlenky« (Alfred Rosenberg, »Das Programm der NSDAP«, strana 44). *Německý národ má tedy býti znordisován, učiněn nordickým, právě tak jako jej před třemi sty lety různí Ferdinandové chtěli udělat katolickým!*

Jen ten, kdo je světlomasý, modrooký, štíhlý a úzkolebý, má právo v Německu vládnout. Co se má však státi s dnešními vůdci, šefy propagandy atd., kteří nejsou ani »blond«, ani modroocí, ani štíhlí a neodpovídají vůbec ideálnímu obrazu nordické rasy? A konečně — budou raso-

vě méněcenní bavorští sedláci a středoněmečtí dělníci trvale srozuměni se svou rolí a s omezením svého potomstva ve prospěch prusko-nordického Herrenvolku? Naprosto svět nesouhlasí s hodnocením prusko-nordických a jiho-německo-alpinských lidí podle rasismu. Rakušané, Švábové, Frankové, Porýňané, tedy právě kmeny nejméně nordické, byli ve světě více oblíbeni než Prušáci, nenávidění přes svou vychvalovanou zdatnost.

Že německý národ, přes smíšenost rasy a bastardaci vykazuje ve všech odvětvích největší výkony, to neposkytuje rasismu — jemuž na logice nezáleží — naprosto žádného důvodu k uznání míšení rasy a bastardace. *Naopak, míšení rasy se prohlašuje za zločin, za »krvesmilství«.* »Národové, kteří se bastardují nebo nechají bastardovati, hřeší proti vůli věčné Prozřetelnosti« («Mein Kampf», str. 369). »Ztracená čistota krve sama o sobě boří vnitřní štěstí navždy, snižuje člověka na věky a následky nedají se již nikdy z těla a duše odstraniti« («Mein Kampf», str. 359).

Tato dogmata, tak velkolepě a určitě vyslovená, o následcích rasového křížení, »krvesmilství«, »rasové hanby«, jak to vkusně nazývají v Třetí říši, mají jen jednu vadu: *odporují úplně skuteč-*

nostem vědecky zjištěným. Evžen Fischer, ředitel Ústavu císaře Viléma v Berlíně, první rektor berlínské university za nacionálně-socialistického režimu — tedy jistě svědek nikoli podezřelý — nejen zjistil svými známými výzkumy o »rehabilitačních bastardech«, že dokonce i z křížení Holanďanů s Hotentoty — tedy dvou ras jistě co nejodlišnějších — povstal bastardní národ tělesně i duševně zdatný, on také shrnul veškeré naše vědění o křížení lidských ras v přednášce ve vědecké »Společnosti císaře Viléma« — krátce před tím, než Hitler na jaře 1933 uchvátil vládu — a zjistil, že alespoň pokud jde o Německo — byly nejvyšší umělecké a vědecké výkony dokázány lidmi, kteří rasově byli smíšeni. A slavný americký pěstitel rostlin a biolog, Luther Burbank — abychom jmenovali další význačné jméno — píše: »Zkušenost učí, že nejlepší a nejzdatnější lidský typ je bastard. To je pravdou, pokud se týče všech velkých lidí v dějinách, právě tak jako je to pravda podle samotných ras.« Podle zkušeností vědy není tudíž rasové křížení nikterak nebezpečné, naopak — z rasového křížení vznikly nejzdatnější národy a zrodili se nejgeniálnější lidé!

Přes tyto vědecky zjištěné skutečnosti stojí v knize »Mein Kampf« (strana 434): »Jakékoli křížení rasy vede nutně dříve

či později k zániku míšeneckého výplodu.« Na takových nesprávných tvrzeních o »strašlivém působení křížení ras« spočívá celá politická argumentace rasismu. *Především staví se na nich štvání proti Francii. Francouzi jsou prý židovsko-negerským bastardním národem a proto méněcenní a degenerovaní. Že tento degenerovaný národ vyhrál bitvu na Marne — přes tuto maličkost se hakenkreuzlerská logika přenáší . . . »Mein Kampf« nenalézá dosti výrazů pro »zbastardování a znegrování«, kterým prý Francie ohrožuje celou Evropu. »Co Francie dnes provádí v Evropě vlastní pomstychtivostí a pod židovským vedením, je hříchem proti trvání bílé rasy a jednou budou na tento národ poštváni všichni duchové pomsty generace, která pozná v rasové hanbě dědičný hřích lidstva («Mein Kampf« strana 705). »Právě z toho důvodu jest a zůstane Francie nejstrašnějším nepřítelem a znamená, vázána jsouc k cílům židovské světovlády, skryté nebezpečí pro existenci bílé rasy v Evropě. Neboť zamoření černošskou krví na Rýně, v srdci Evropy, odpovídá právě tak sadisticky perversní pomstychtivosti tohoto šovinistického dědičného nepřítele našeho národa, jako ledově chladné rozvaze židů, aby tímto způsobem začalo bastardování evropské pevnosti*

ny v jejím středu.« (»Mein Kampf« str. 704.)

Takové citáty, jejichž počet by mohl být ještě libovolně zvýšen, jsou ve své brutální prolhanosti příznačné pro mentalitu hákovitého kříže. Lživé je tvrzení, že Francouzi z pomstychtivosti zamořovali Rýn černošskou krví, lživé je dále tvrzení, že židi chtějí bastardovati evropskou pevninu, a prolhaně se tvrdí, že rasa křížením degeneruje. »Mein Kampf« prohlašuje francouzskou rasu za zamořenou — většina lidí však vidí v rozšíření brutálního prusáckého ducha vlastní, pravé, morové nebezpečí.

Ukazuje-li se nám v knize »Mein Kampf« nemaskovaná primitivní brutalita — bylo by na př. vděčnou úlohou pro filologa zjistiti počet nadávek v této knize — snaží se teoretik a zahraničně politický referent Hitlerova hnutí, *Alfred Rosenberg*, ve svém velkém díle »Mythus XX. století« podati vše jemněji, literárně-filosoficky. (*Alfred Rosenberg*: »Der Mythus des XX. Jahrhunderts« 3. vyd., Mnichov, Hoheneichenverlag 1932.)

Ale nátěrem mysticko-metafysických fantasií, spoustou frází prokmitává tentýž duch násilné prolhanosti. Pro filosofii dějin pana Alfreda Rosenberga nejsou skutečnosti nikdy překážkou. Podle něho je Bohem nordických Řeků »Apollo«, Bo-

hem nordických Germánů je »Kristus, hrdina s oštěpem«. Germán je »lucifer-ský«, žid je »satanický«, a takových nesmyslů je více. Z takových frází, přednášených s velkým pathosem, vysvítá »rasově duševní« světový názor, starý rasismus. »Také věda je následek krve. Vše, co dnes zcela abstraktně zveme vědou, je výsledkem germánských tvořivých sil.« (»Mythus«, str. 135.) Jak vypadá tato germánská věda, ukazuje Rosenberg ve svém psaní dějin. Nejvelkolepějším národem světových dějin jsou podle něho loupeživí Vikingové: »Viking vystupuje v jedinečné sebenádheře v dějinách.« (»Mythus«, str. 145.) Po rozboru jeho výkonnosti přichází Rosenberg ke groteskně komickému závěru: »... nazíráme-li naň odtud, jest Viking skutečně kulturním člověkem, kdežto esteticky dokonalý, pozdní Řek je zaostalým barbaram bez střediska« (»Mythus«, strana 167). — Na stejné úrovni s nordickým Vikingem stojí germánský rytíř a pruský *oficír*. Nejvyšším ideálem je však pro hakenkreuzlery Fridrich II. Pruský, za jehož panování nepřestalo se v Německu válčit. »Jako nezkrotitelná přírodní síla působí dnes duch Fridricha Velikého v německém národě.« (»Mythus«, str. 214.) »Jeho život je největší, pravou historií Německa a ten, kdo se dnes pokouší fal-

šovati postavu *Frederica* pustými glosami, je pramizerný darebák« (»Mythus«, str. 209). Werner Hegeman ukázal nám ve své klidně uvažující knize tohoto *Frederica*, jehož vnitřní pruská brutalita stále znovu se projevuje tenkým povlakem kultury a literatury a pro nějž je charakteristické jeho »vy psi, chcete věčně žít?«, čímž zastavoval své prchající vojáky.

Panu Rosenbergovi je každý darebákem, kdo se odváží kritisovat postavu Fridricha. Většinu Evropanů však bude se zdáti spíše darebákem ten, kdo laje francouzské revoluci, tomuto velkému, hrdinému boji utlačeného lidstva, a kdo zlehčuje francouzský národ, jako to činí Rosenberg. »*Francouzská revoluce z roku 1789 byla pouze velkým zhroucením, bez tvůrčí myšlenky; dnes se dožíváme jejího hnití*« (»Mythus«, str. 553). »Francouzskou revolucí byli nadšeni pouze zbláznění šosáci« (»Mythus«, strana 116). Podle Rosenberga byly vyhubeny francouzskou revolucí nejlepší zbytky ušlechtilé germánské »panské rasy« ve Francii: »... jakobínská luza odvěkla k popravnímu špalku každého, kdo byl štíhlý a měl světlé vlasy« (»Mythus«, str. 118). Co dnes ve Francii vládne — praví Rosenberg — je méněcennost. »Při tom jest veledůležité pro rasovou politiku zdůraz-

nití, že dnešní typ, určující francouzský život (Doumergue, Herriot, Briand atd.) nemá co činiti s obrazem staré Francie, nýbrž jest naň nazíratí jako na potomka jiné rasové vrstvy (osticko-kulatohlavé) oproti dřívější nordicko-vesticko-dlouholebé.« — *Obzvláště postava Herriotova jeví se panu Rosenbergovi jako ztělesnění neschopnosti. »Představa hrdiny, spojená s člověkem sraženým, širokoplecím, s nohama jako šavle, s tlustou šíjí a plochým čelem je nemožností i tam, kde typy jako Herriot se vynořují na povrch života.*« (»Mythus«, str. 296.)

Dříve byla Francie světlovlasá a německá, dnes je degenerována. Ale dodnes zůstalo asi pár světlovlasých Francouzů — jinak by byli snad nemohli vyhrátí světovou válku. »Tato síla dosud silné severní Francie (Normandie byla za kacírské doby považována vždy za »malé Německo«) hleděla v roce 1914 směrem k Německu. Touto silou však nevládli pokrevně stejné osobnosti, nýbrž bankéři Rothschildové a s nimi rasově spřízněné finanční mocnosti. *K tomu typy jako Fallières, Milerand a alpská impotence s Herriotem a společníky.* Tak zaniká teprve dnes poslední hodnotná krev. Celá pásma země na jihu vůbec již vymřela a nassávají již nyní lidi Afriky, jako kdysi Řím. Kolem Notre-Dame v Paříži

proudí obyvatelstvo stále více se rozkládající. Negři a mulati vedou se s bílými ženami, vzniká čistě židovská čtvrť s novými synagogami. Jihoameričtí mesticovití snobové zamořují rasu žen dosud krásných, které jsou vábeny do Paříže z celé Francie. Tak se dočkáváme v přítomné době něčeho, co se kdysi odehrávalo v Athénách, Římě a Persepoli. *Proto jest se divati na užší spojení s Francií, nehledě na politicko-vojenskou stránku, jako na manželství s morově chorou. Spíše se zde musí volati: »Isolaci evropského západu, uzavření hranic podle anthropologických znaků, nordicko-evropská koalice, po očištění mateřské půdy evropské od chorobných zárodků Afriky a Syrie, rozšířených Francií!«* (»Mythus«, str. 119.)

Muž, který taktó napadá čest Francie, není prostým vojínem hakenkreuzlerské armády — je zahraničně-politickým referentem Třetí říše! A citované místo není u Rosenberga jedině, kde Francie se svou velkou revolucí, Francie Napoleona, Francie bitvy na Marně je zesměšňována jako méněcenná, degenerovaná země pariů. »Francie stojí dnes v čele zbahnění Evropy« (»Mythus« 633). »Již pouze díky politice Rothschildovy republiky, kterou je s pomocí celé Afriky zamořován kulturní západ, jeví se býti nebez-

pečím prvního řádu pro celou Evropu« (»Mythus«, str. 626). »Francie bude se tudíž chvětí instinktivním rasovým strachem, který jest následkem rasové hanby a který nikdy nepouští ba ani bastarda, navenek vítězného. Proto tedy ještě dnes vládne zimniční strach před Němcem, které bylo poraženo díky pomoci celé zeměkoule.« (»Mythus«, strana 119.)

Ze všech těchto citátů vysvitá smysl rasistické ideologie. Jest právě tak nebezpečným jako ničemným nástrojem k zneuctění a »vyřízení« politického a hospodářského protivníka. Neboť jako Francouzům, tak i spojencům Francie upírá se rasová čest. Je-li Francie »degenerována« a »zbahněna«, jsou Čechové a Poláci nekulturní, bezcenní polodivoši, nemající práva na evropskou půdu. V tomto směru je typické, jak Alfred Rosenberg znázorňuje husitismus. Když byl Rosenberg zevrubně pochválil a zhodnotil hugenotství jakožto boj nordického člověka proti římskému duševnímu unitarismu, pokračuje s typickou hakenkreuzlerskou logikou: »Předcházející vyžaduje však svůj protějšek, abychom se vyvarovali mělkého posuzování velkých otázek... na příklad husitská historie. Zde se ukazuje jinorasová, alpino-dinarská podstata, která se projevila nekul-

turní divokostí, spárenou se strašnou pověrou.« (»Mythus«, str. 123.)

»Jednooký zuřivý Žižka z Trocnova (jehož hlava v pražském Národním museu prozrazuje ostickopředoasijského člověka) byl prvním projevem tohoto vše bořícího táboritského hnutí, jemuž mají Češi děkovati za vyhubení jednak germánských sil, které v nich dosud působily, jednak zatlačení pravých slovanských.« — »Jakoby hnání předoasijským šílením povstali táboritští horlivci...« (»Mythus«, str. 124.) »Táboritství vzalo češství takřka všechny svérázné kulturní síly, které v něm byly. Od té doby zůstal tento národ netvůřícím a vděčí za své pozdější kulturní zotavení německým tvořícím silám, opětně přitékajícím. Divokost, spářená se zbabělostí, zůstala dodnes znakem češství (Haškův Švejk jest pravým národním hrdinou této neschopné povahy).« (»Mythus«, str. 125/6.)

»Zkoumání českých dějin je nejvýš poučné pro veškeré příští rasové historické badání a učí rozeznávati »svobodu« od »svobody« ... Přiznati dnes Čechům, Polákům, Levantincům vnější »svobodu«, znamená vydati se rasovému chaosu.« (»Mythus«, str. 126.)

Seznáváme z těchto Rosenbergových citátů bezpodmínečnou, drzou, jednostrannou tupost, která se v knize »Mein

Kampf« doporučuje pro účinnou agitaci. Čechové jsou národem Komenského, prvního dobrého Evropana a velkého pedagoga, jsou národem Masaryka, mohutného revolucionáře »filosofa na trůně«, jsou národem Smetany a Dvořáka, jejichž hudba se čítá k největším kulturním statkům lidstva, ale podle Rosenberga »je divokost, spářená se zbabělostí znakem tohoto neschopného národa« a proto je šílenstvím přiznati jim svobodu a vlastní zemi — tím méně, protože si Třetí říše na tuto zemi dělá nároky ...

Citáty z knih »Mein Kampf« a »Mythus« nám ukázaly, co znamená rasismus. Rasismus je duševním otravným plynem — zastírá jedovatými lžemi mozky národů a vybičovává je k loupeži a vraždě. Ale my jsme to nevyčetli z citátů, my jsme to krvavě zažili, k čemu rasismu používá německý nacionální socialismus. Osud německých židů ukazuje, k čemu je rasismus potřebný.

Židé jsou smíšenou rasou jako Němci — jejich tři nejdůležitější rasové prvky, předoasijsko-dinarský, orientálně-středozemský a nordický prvek jsou téměř tytéž, které hrají hlavní úlohu v evropské a též i v německé rasové směsici. A přece na domnělém rasovém protikladu mezi židy a Němci spočívá hysterická nenávisť k židům, brutální antisemitismus. Jest

mnoho židů, kteří jsou rasově převážně nordičtí, u jiných jest nordický prvek spojen se středozemským — jest mnoho Němců, kteří jsou rasově alpinští neb ostičtí, tedy daleko více vzdálení ideálu nordické rasy než uvedení židé. Ale fakt, že židovská smíšená rasa jen málo se liší od jiných evropských smíšených ras, nevadí rasistům, aby neprohlašovali právě židovské rasové smíšení za zvláště špatné a duševní vlastnosti židů za zvláště nebezpečné. Duševní vlastnosti nelze měřit jako tělesné — zde zůstává široké pole pro hypotезy a osočování. Židé jeví stejné rasové smíšení jako velké části obyvatelstva jižní a střední Evropy. Ale i když tu není rasové protivy, musí se zkonstruovati, neboť je potřebna k politickému a hospodářskému boji proti židům.

Židé prý otrávilí svět — jsou původci právě tak křesťanství jako svobodného zednářství, kapitalismu právě tak jako marxismu — musí býti zničeni! Ve spisech a řečích vůdce a jeho spolupracovníků se »žid« líčí jako satan a ničitel, jako zlořečený původce všech béd německého národa. On je vinen porážkou Německa ve válce — neboť židovský marxismus zasadil bojující armádě německé smrtelnou ránu zezadu a připravil jí tak o vítězství. A on je vinen, že

Německo nevyhrálo ještě žádné nové války — neboť židovský marxismus s protivníky vyjednával, místo aby je porazil. *Žid musí býti proto zničen... nacionální socialismus má k tomu slušnou formulku: »Ať zdechne Juda!«*

»Antisemitismus je jaksi citovým podkladem našeho hnutí. Každý nacionální socialista jest antisemitou«, tak čteme ve spisku »Program NSDAP*) a základní myšlenky jeho světového názoru« od dr. Gottfrieda Federa (str. 30). »Z tohoto podkladu vyplývá,« píše Feder v tomto spisku — »základní třetí these nacionálně-socialistického programu: vyloučení židů a všech Neněmců ze všech odpovědných míst veřejného života. Tento požadavek je pro nás, nacionální socialisty, tak samozřejmý, že nevyžaduje dalšího vysvětlování; avšak tomu, kdo nepochopil alespoň základy rasové nauky, nelze udati krátké, přesvědčivé odůvodnění. Kdo vidí v židovi pouze německého státního občana židovské víry a nikoli cizí, přísně uzavřený národ s vyloučenými vlastnostmi příživnickými, nemůže pochopiti nevyhnutelnost tohoto požadavku. Kdo prohlašuje brukev, která náhodou vyrostla mezi jahodami, za jahodu, anebo myslí, že od ní laskavými

*) Nacionálně-socialistické německé strany dělnické.

domluvami může skliditi jahody, ten se pýlí...» (Dr. G. Feder, strana 43.)

Takové jsou zásady německé nacionálně-socialistické rasové nauky: Žid je brukev, Němec jahoda! Byť i věda nemohla zjistiti podstatnou různost ras německých židů a jiných Němců, musí takové přirovnání přesvědčiti každého logicky myslícího člověka o nutnosti, že všichni židovští státní zaměstnanci, lékaři, advokáti, umělci, žurnalisté musí býti se svých míst vyhnáni, všechny židovské obchody bojkotovány, židovští státní příslušníci němečtí, z nichž ne méně než 11.000 položilo ve válce své životy za Německo, uráženi a týráni!

Židovská rasa není ani cizí ani špatná. Židé mají své zvláštnosti, své dobré i špatné vlastnosti, jako každá jiná lidská skupina. Ale s rasou mají jejich zvláštnosti mnohem méně činiti než s prostředím útisku a ghetta, po staletí působícím. Přes svůj tragický, tvrdý osud nebyla výkonnost tohoto starého národa zlomena, nýbrž se zvýšila. Ale pro rasisty jsou židé rasou méněcennou. Pro rasistickou logiku není obtížno a rasistické brutalitě není překážkou, že ze 140 osob vyznamenaných Nobelovou cenou jest 14 židovského původu, tedy 10%, kdežto židé tvoří sotva 1% všeho lidstva. Nic není platno poukazovati na to, že malý

počet německých židů — 1% německého obyvatelstva — přispěl přímo jedinečnou duševní a uměleckou výkonností podstatně k celé německé kultuře — to vše nevádí rastistům, žid musí být upálen!

Pronásledování židů v Německu v březnu a dubnu 1933, brutální nakládání s bezbrannou židovskou menšinou ukaže světu, co čeká toho, kdo je vydán v ruce dnešních pánů Německa. Je to výstražka pro všechny státy a národy s Německem sousedící. Až přijde doba, bude jejich rasová méněcennost dokázána německými profesory, bude vycitěna hlásateli »mythu krve«!

Jejich rasa musí býti méněcenná — neboť se potřebuje jejich země, jejich půda. Alfred Rosenberg, zahraničně-politický referent Třetí říše, vysvětluje třetí požadavek nacionálně-socialistického programu — — (»Žádáme zem i půdu [kolonie] k výživě našeho národa a k usídlení přebytku našeho obyvatelstva«) — — touto větou:

»Příčí se veškerému přirozenému pořádku, že 36 milionů Francouzů disponuje větší zemí než 63 milionů Němců, že na jednoho Rusa připadne dvacetkrát tolik země než na jednoho Němce. Tento nepřirozený poměr skončí způsobem, jakým se vždy dály věci v dějinách: bojem národů o moc. I zde platí pouze: prosa-

zení našich životních nutností nebo záhuba.« (Alfred Rosenberg »Podstata, zásady a cíle N. S. D. A. P.«, Mnichov 1930, 16 str.)

V knize »Můj boj« vyvozují se z těchto zásad jasné důsledky: »Neboť nám musí konečně býti jasno: neúprosný, smrtelný nepřítel německého národa jest a zůstane Francie« — tak čteme v této knize na str. 699. Francie jest především překážkou německé »východní politiky«, kterou chce Německo získati »na východě« novou půdu. »Mluvíme-li však dnes v Evropě o nové půdě, můžeme především mysleti pouze na Rusko a jemu poddané okrajové státy. Zdá se, že osud sám nám tu dává pokyn... obrovská říše na východě je zralá k zřícení...« (»Mein Kampf«, str. 743.)

Ale i je-li Rusko již pouze mrtvolou, z níž se mohou podle libosti trhati kousky, musí býti dříve vyřízena Francie. Pak teprve se uvolní cesta pro větší Německo, o němž nám tu Hitler rozvíjí velkolepý obraz: »Teprve až se toto v Německu úplně pochopí, takže již nebude lze nechati hynouti vůli německého národa k životu pouze v pasivní obraně, nýbrž až se vzhopí ke konečnému, aktivnímu zúčtování s Francií a vrhne se do posledního rozhodného boje s nejvyššími konečnými cíli na německé straně: te-

prve potom bude možno ukončiti věčný, sám o sobě neplodný zápas mezi námi a Francií. — Ovšem s předpokladem, že Německo uvidí ve zničení Francie pouze prostředek, aby se našemu národu konečně mohlo dáti na jiném místě možné rozpětí. Dnes čítáme osmdesát milionů Němců v Evropě! Ale teprve pak se uzná ona zahraniční politika za správnou, když sotva po stu letech bude žítí dvě stě padesát milionů Němců na této pevnině, a to nikoli stlačeni jako tovární kuliové ostatního světa, nýbrž jako sedláci a dělníci, kteří si svou práci navzájem poskytují živobytí...« (»Mein Kampf«, str. 766.)

Pan Alfred Rosenberg sice prohlašuje, že jest ochoten nechati milostivě žítí podrobenou Francií, za jistých podmínek: »Ostatně by to mělo rozumné francouzství samo v moci,« píše v knize »Mythus« (str. 627), »způsobiti ozdravení své země. Ne sice na základě dřívějšího nordického podání, nýbrž podle své alpsko-vestické rasové zvláštnosti: Zřekne-li se v uznání biologické přirozené nutnosti nadvlády v Evropě, dá-li padnouti Polsko, Československo a ty druhé z tak zvané Malé dohody, vezme-li cílevědomě do ruky vyloučení židů a černochoů a spojí-li se s hranicí danou jeho obyvatelstvem. Tato Francie mohla by pak, aniž

jí v tom Německo bude bránit, žítí své kultuře.«

Takový malý francouzský stát nechalo by tedy Německo eventuálně žítí — ale nikterak »Čechy, Poláky a ty druhé z tak zvané Malé dohody«. Neboť »v tomto velkém existenčním boji o čest, svobodu a chléb takového tvůrčího národa, jako jsou Němci, nelze míti ohledů na právě tak impotentní jako bezcenné a zpupné Poláky, Čechy atd. Ti musí býti zatlačeni na východ, aby se uvolnila půda k zorávání germánskými selskými pěstmi«. (Alfred Rosenberg, »Mythus«, str. 662.)

Čechové, Poláci i vy druhé »právě tak impotentní jako bezcenné a zpupné« národnosti, slyšte: Nemáte práva na svou zemi, vaše státy budou smazány s mapy Evropy! Co Masaryk a Beneš, Pilsudski a Haller vystavěli, má býti zbořeno ve jménu rasistické theorie. Slyšte to, Poláci, a přemýšlejte o tom, zda spolek se sousedem, který takto smýšlí, může zajistiti vaši bezpečnost, vaši budoucnost!

Chamberlain a Günther začali s tím, že rozšířili rasismem právo Němců na světové panství. Dnes přichází Alfred Rosenberg, šéf zahraničního úřadu strany v Německu vládnoucí, ve svém »Mythu« k tomuto skromnému znázornění všeobecné politické situace budoucího velkého Německa: »*Nordická Evropa, tak*

zni heslo budoucnosti, s německou střední Evropou. Německo jako rasový a národní stát od Štrasburku přes Klajpedu dále, z Eupen přes Prahu a Lublaň jako ústřední moc pevniny...« (»Mythus«, str. 629.)

Tyto řádky si vytkly za úlohu, odhaliti původ, podstatu, cíl a následky rasismu. *Antisemitismus* — »socialismus hlupáka«, jak jej nazval jistý chytrý spisovatel — byl duševní otec-živitel dnešního rasismu. V duchaplných essayích a foliantech s hojnými citáty uvolnili Gobi-neau a Chamberlain *rasismu* cestu k vzdělancům. Svými zdánlivě vědeckými rasovými knihami, vyzdobenými fotografiemi, Günther a jeho přátelé rozšířili rasistickou náказu mezi německou mládeží a připravili ji pro *brutalitu* Třetí říše. Jako strašlivá pověra o čarodějnicích v »Kladivu na čarodějnice« (»Der Hexenhammer«), nalezla i rasová pověra v »Mythu o krvi« svou bibli. Desetitisíce nevinných žen byly mučeny a páleny, protože jim hanebná pověra vyčítala zločiny, kterých vůbec není... a miliony nevinných lidí zahynou, podrží-li rasové šílenství svou moc. Kouř z hranic již je odvád — nyní táhne světem pach krve... Brutalita jest oslavována, humanita je

snížována. *Od antisemitismu přes rasismus k brutalismu — k brutálnímu znehodnocení politického a hospodářského protivníka, nechť běží o jinou stranu, či jiný národ — k bezuzdnému boji všech proti všem, k pohrdání humanitou a k útězství zvířecí brutality — to je cesta, po které rasismus vede lidstvo.*

Antisemitismus je v dobách těžkých krisí pro politika lákavý. Vzbouří-li se lid proti nouzi, a nevědí-li si ředitelé státu již pomoci, pak sáhnou po židech jako po beráncích, snímajících hříchy, na které lze naložit vinu. Avšak kdo poznal, že od antisemitismu přes rasismus vede přímá cesta k brutalismu, nedá se svéstí pohodlností antisemitského hesla, neboť ví, jak nebezpečným se může stát jeho vlastnímu národu. *Každý národ však, který sám byl po staletí utiskován, musí antisemitismus odsoudit a proti němu bojovat!*

Každý Evropan měl by čísti Hitlerův »Mein Kampf« a Rosenbergův »Mythus«. V těchto knihách se nehlásá pouze pohrdání židy. Též velký národ francouzský, který ve všech bojích krácel před lidstvem, který nedávno zdrtil v heroickém boji právě toto Německo, jest urážen jako »degenerovaný« a »rasově zamořený«. Jako Francouzi, tak jsou rasově »vyřizováni« i Češi, Poláci, Rusové atd.

— protože by je dnešní Německo chtělo politicky »vyřiditi«. Angličané a Italové jsou vyňati ze všeobecného pohrdání vším jinorodým pouze proto, že Němci doufají použítí jich jako svých nástrojů.

Rasová difamace má být právním podkladem útočné války. Má »vysvětliti« světu poražených, že jejich oloupení a zotročení arijsko-germánskou rasou pánů jest jen následek jejich rasové méněcennosti a pouze akt spravedlnosti, provedený ve jménu »mythu XX. století«.

Otravný plyn chemických továren má uskutečnit to, co ideologicky připravil duševní otravný plyn rasismu. Národy, které se umějí bránit válečným zbrojením proti válečnému zbrojení, nesmějí zapomenouti na obranný boj proti duševní přípravě války. K citátům z knih »Mein Kampf« a »Mythus XX. století« nemusíme připojit mnoho podstatného. Již tyto citáty ukazují evropskému lidstvu, ukazují celému světu nebezpečí. Braňme se proti duševnímu otravnému plynu rasismu, než bude pozdě!

O B S A H

I.

Rasismus ve vědě a fantasii.

1. Co jest rasa? Rasa, národ, národnost. Str. 5—9.
2. »Barevné« hlavní rasy. — Australidní, pygmidní, negridní a mongolidní. Str. 9—16.
3. Europidní hlavní rasa a její rasové typy. Nordický, mediterání, alpský, dinárský, ostický etc. rasový typ. Str. 16—26.
4. Rasové typy v českém národě. Str. 26—30.
5. Rasismus a jeho dějiny. Gobineau, Chamberlain, Günther atd. Str. 30 až 37.
6. H. F. K. Günther a rasistická propaganda. Str. 37—45.
7. Hypothesa o Ariech. Str. 45—49.
8. Rasové typy u židů. Str. 49—59.
9. Tělesné a duševní známky rasové. Rasa a kultura. Str. 59—64.
10. Vytvořila nordická rasa lidskou kulturu? Str. 64—67.
11. Význam rasového míšení. Str. 67 až 72.
12. »Mythus o krvi«. Str. 72—75.

II.

Rasismus a politika.

13. Rasismus jako světový názor. Str. 76 až 77.
14. Hypothesa o Ariech jako politická zbraň. Str. 77—79.
15. »Čistá rasa« a »hanobení krve« (krve-smilství). Str. 79—83.
16. Rasové štvánice proti Francii, a to proti ideálu lidských práv. Str. 83 až 89.
17. Rasové štvánice proti Čechům a Polákům. Str. 89—91.
18. Rasismus a antisemitismus. Str. 91 až 95.
19. Rasismus a »Výboj na východ« (»Drang nach Osten«). Str. 95—96.
20. Budoucnost Evropy. Str. 96—99.
21. Rasismus — otravný duševní plyn! Str. 99—101.

SEMINÁRNÍ

Hist. 2/1

KNIHOVNA

oddělení